C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 26-PÁNI KRÁLE ZILA.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 26-PÁNI KR
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE
PÁNI KRÁLE ZILA

1
Loď se konečně vynořila ze subprostoru a Mark Stone se zvolna probíral z bezvědomí. Byl to statný hnědovlasý šestatřicátník, osmahlý slunci snad desítky planet a pyšnící se svalnatou, atletickou postavou. Narovnal se a sáhl po kelímku, který mu podával jeho android Ray. Podobal se Markovi, byl jen o něco rozložitější. Tito roboti vytvoření k obrazu člověka byli pravým zázrakem realismu. Vše na nich bylo propracováno do sebemenšího detailu. Od tekutiny, která vycházela z miniaturních pórů a předstírala pot, až po teleskopické chlupy simulující vousy. Snad jen velice bystrý pozorovatel by zaznamenal poněkud ztuhlé rysy. Takoví androidi mohli na akce doprovázet agenty Služby pro dohled nad primitivními planetami a domorodce na sebe nijak neupozornili.
"Napij se," vybídl Marka Ray. "Povzbudí tě to."
"Dík. Dráha byla v pořádku?"
"Na počítači nabíhají první data, ale už teď je zřejmé, že jsme se vynořili v soustavě LA 94-71-57. Dokumentaci bohužel žádnou nemáme, protože se jedná o dosud neprozkoumaný sektor." Na chvíli se odmlčel. "Z takových cest mám vždycky hrůzu. Bojím se o tebe."
Marka přítelovo přiznání nijak nepřekvapilo. Inženýři sice tvrdí, že androidi nejsou nic jiného než stroje reagující pouze v rámci programů, ale Mark dobře věděl, že tomu tak není. Za léta společné služby se

mezi ním a Rayem vytvořila podivná pouta, odporující veškeré logice. Když android cítil, že Mark je v nebezpečí, začal jednat naprosto samostatně, což mohlo být velice nebezpečné. Snad proto, že patřil mezi ty vzácné modely s telepatickým příjmem a vysíláním? Jeho série se velice brzy přestala vyrábět, protože jen málokterý člověk ji dokázal využít.
Mark měl pro telepatii přirozené nadání. Navíc mu tuto schopnost značně rozšířila rostlina nadaná inteligencí, se kterou se spřátelil při misi na jedné vzdálené planetě. Mark a Ray tedy mohli komunikovat na značné vzdálenosti.
Mark se podíval na obrazovku, kde se ukázal červený bod.
"Slunce třídy G, podobné slunci, kolem něhož obíhá Terra I," hlásil počítač.
"Velice jednoduchá soustava," ozval se po chvíli Ray. "Sestává pouze ze tří planet. Ta nejmenší je nejblíž Slunci. Je to hotová pec, teplota tam kolísá mezi čtyřmi sty a pěti sty stupni. Ta nejvzdálenější je naopak ohromná mraznička, skládající se z vodíku a tuhého metanu. Pouze třetí se podobá Zemi."
"Namiř na ni detektory."
"Už se stalo a každou chvíli by tu měly být výsledky."
* * *
Všechno začalo před třemi dny. Mark si hověl ve svém luxusním newyorském apartmá v relaxačním křesle, které se automaticky přizpůsobovalo tvarům těla. Díval se na nějaký pořad a nutno říct, že ho příliš nezajímal. Z poslední mise se vrátil před deseti dny a už se začínal nudit, i když strávil báječný týden se svou přítelkyní Elsou na osamělém ostrůvku v Pacifiku. Elsa Swensonová, půvabná hnědovláska s okouzlujícíma zelenýma očima, měla jednu zvláštní vlastnost: patřila mezi nejbohatší ženy Galaxie. Vládla ohromnému průmyslovému impériu a z Pacifiku se musela vrátit kvůli zasedáním správních rad.
Ray se jako obvykle staral o domácnost a všemožně pečoval o přítelovo pohodlí. Náhle se zastavil. Mark si toho zprvu nevšímal, i když jeho chování nebylo zrovna normální. Když mu androidovo znehybnění připadalo už příliš dlouhé, zeptal se ho, co se děje, ale Ray ho zarazil velitelským gestem. Uběhlo několik minut a Mark byl stále zvědavější. Konečně Ray znovu obživl.
"To je divné," zabručel. "Dostal jsem zprávu. Byla nasměrována na moji psychickou frekvenci, ale je velice slabá."
"Od koho?"
"Řekl bych, že od A2, je to jeden z robotů tvých přátel Tora a Raxy. Vzpomínáš si na ně ještě?"
Jak by Mark mohl zapomenout na poslední potomky národa Králů, kteří mu zachránili život na Terranii XXII a na Lesbanu? Na této planetě se Tor seznámil s Raxou a od té doby žili spolu. Cestovali Galaxií na palubě vskutku podivuhodné lodi, neboť kralská technika byla pokročilejší než pozemská a značně se od ní lišila.
"Co chce?"
"Stěží jsem mu rozuměl, protože byl naprosto zoufalý. Podle něj Tor, Raxa a AI vyrazili na průzkum nějaké neznámé planety. Všechno probíhalo normálně, A1 byl v psychickém spojení s Pso, což je obrovský elektronický mozek, který řídí loď. Najednou A2 zachytil volání mozku: ‚Silná mentální vlna... musíme uposlechnout...' Následovalo naprosté ticho. A2 nemá už dvacet čtyři hodiny žádný kontakt ani s A1, ani s Pso. Takže zůstal v lodi bez pilota a nemůže své pány hledat. Už se pomalu vzdával, ale potom si prošel paměť a vzpomněl si na nás. A tak mě kontaktoval."
Mark chvíli mlčel. "Jestli dobře rozumím, tak se naši přátelé ztratili na nějaké neznámé planetě a A2 nás žádá o pomoc."
"Takhle jsem si jeho zprávu vyložil."
"Dal ti souřadnice?"
"Odpovídá to naší LA 94-71-57. Tedy aspoň si to myslí. Není to žádný specialista na interstelární navigaci a doufám, že při konverzi neudělal chybu."
"Nezbývá nám nic jiného než se s jeho údaji spokojit."
Mark vstal, protáhl se a zabručel: "Merkur je připraven?"
"Všechno v pořádku. Však mě znáš. Nerad se dám překvapit. Starám se o zásoby vždycky hned po návratu."
"Co bys v tom případě řekl menšímu výletu? Mám ještě dvacet dní dovolené a Elsa bude stejně pryč."

Android si velice lidsky povzdechl. "Nic jiného tě ani napadnout nemohlo. Měj aspoň deset minut strpení, ještě si něco připravím.
"Hmota planety je 0,93 Země," hlásil počítač.
"To jen zvýší mé atletické výkony," usmál se Mark.
"Pochybuju, že bude možnost zúčastnit se nějaké olympiády," poznamenal Ray.
"Atmosféra: dusík 0,77, kyslík 0,21, kysličník uhličitý 0,15, stopový argon, krypton, helium, vodík," pokračoval počítač.
Obrazovku zaplnila modrozelená koule.
"Oceány pokrývají 75 procent povrchu. Pevnina sestává z množství ostrovů, některé značně veliké. Póly pokryty ledem." Počítač se na chvíli odmlčel. "Oběh kolem slunce za 377 dnů. Kolem vlastní osy za 22 hodin 12 minut. Nepříliš velké rozdíly mezi ročními obdobími."
Merkur se rychle blížil k planetě.
"Jdi na nízkou oběžnou dráhu, ať si to pořádně prohlédneme. A nezapomeň zapnout automatickou obranu, ať nás nezaregistrují nějací zvědavci."
Ray začal brzdit a za deset minut hlásil, že jsou na rovníkové oběžné dráze a obranné systémy že fungují normálně.
"Jestli Tor vletěl do této soustavy, pak by tady měla být ještě jeho loď."
"Přesně tak. Ale dobře víš, že má perfektní maskování. Naše přístroje ji nenajdou."
"Zkusíme tedy navázat spojení s A2. Ten zůstal na palubě."
Mark se koncentroval, jak ho to naučila ona inteligentní rostlina. Za pouhých deset vteřin mu do neuronů vnikla cizí myšlenka. Vlna byla čistá a jasná.
"Kapitáne Stone, rád vás slyším. O svých pánech pořád nemám žádnou zprávu. Ještě že jste přiletěli, aspoň se mi trochu zklidní obvody. Vím, že zachráníte Tora a jeho ženu. Jsou na této planetě."
"Důvěra je krásná věc, ale najít dvě osoby na tak veliké planetě připomíná hledání jehly v kupce sena."
A2 Markova odpověď zřejmě překvapila. "Stačí jen silný elektromagnet!"
"Perfektní logika," zasmál se Mark. "Je to jen takový starý pozemský obrat. Potřebuju informace. Víš, kde se vylodili?"
"Tohle s Torem a s AI vyřizoval Pso. Já se starám především o Raxu."
"Ale určitě jsi je poslouchal."
Robot několik vteřin váhal, potom nesmírnou rychlostí spustil paměťové záznamy.
"Mluvili o nějakém velkém ostrově na rovníku. Na jeho východní straně se prý vyvinula civilizace."
Ray okamžitě zaměřil detektory Merkuru na označenou oblast.
"Na rovníku je pouze jediný ostrov. Má téměř kruhový tvar o průměru asi tisíc kilometrů. Na východě vidím cosi jako vesnice."
"Tím je vymezena oblast našeho pátrání, ale i tak je ještě dost veliká. Nic přesnějšího neřekli?"
"Tor mluvil o nějaké přímořské oblasti. Všiml si tam něčeho, co připomínalo kosmickou loď."
"Vidíš něco, Rayi?"
"Na takové detaily jsme příliš vysoko."
"A co infradetektory?"
"Na nich není nic, jen drobné body, což budou patrně domácí ohně. Ale je to stejně jedno, zastavený generátor neobjevím."
"A jakou civilizaci Tor očekával?" pokračoval Mark ve výslechu nešťastného A2.
"Primitivní."
"Ale dál! Doba kamenná? Bronzová?"
"To nevím, Marku, je mi moc líto."
"Co si brali s Raxou na sebe?" zkusil to Mark po chvíli.
Tentokrát robot odpověděl skoro okamžitě. "Viděl jsem je před odchodem. Jasně si to pamatuju. Tor měl krátké kalhoty z umělé kůže, tak do půli stehen, sandály a lněnou halenu. Raxa si vzala prostou bílou řízu bez rukávů."
"Už jsem to zaznamenal," ozval se Ray.
"A jaké zbraně?"

"Tor měl dýku a meč. Ale nevím, jestli imitovaly železo, nebo bronz."
Debata pokračovala podobným stylem ještě několik minut, ale A2 jim toho ke své lítosti už mnoho neprozradil. Kdyby měl oči, určitě by přeléval hořké slzy.
"Děkujeme, A2. Uděláme vše, co je v lidských silách, abychom Tora zachránili."
"O tom nepochybuji. Takže si moje neurony můžou dát konečně pohov. Když to půjde, informujte mě." Po krátkém zaváhání ještě dodal: "A dávejte si pozor! Pso se zmínil o nějaké velice silné mentální vlně."
Mark si vzdychl a obrátil se k Rayovi. "Budeme muset prozkoumat pořádný kus území. Říkám si, jestli bych neměl požádat generála Khova o delší neplacenou dovolenou."
"Dáme mu vědět po prvním průzkumu. Nějaký čas budu potřebovat na přípravu oblečení a taky musíme mít podrobný kartografický snímek oblasti. Na pár hodin si lehni. Udělá ti to dobře, budeš potřebovat všechny své síly."
"Máš pravdu jako vždycky. Až budeš hotový, tak mě vzbuď."

2
Mark vešel do pilotní kabiny. Byl odpočatý a v žaludku ho hřála důkladná snídaně. Ray se na něj spokojeně zahleděl.
"Vypadáš docela ve formě. Tady máš zvětšeniny té oblasti. Ostrov předěluje horské pásmo, které se táhne severojižním směrem. Kousek nad rovníkem pramení v horách řeka, která teče na východ a vlévá se do oceánu. Poblíž ústí je město. Skládá se z několika set domů a z jedné větší stavby. Nepoznal jsem, jestli je to chrám, nebo hrad." Ray ukázal prstem na jih od města. "Ale tohle je nejzajímavější. Mohla by to být skutečně kosmická loď, ale taky nemusela."
"Jsou poblíž ještě nějaké vesnice?"
"Tak deset, ale jsou malé a v okruhu sta kilometrů."
"Tohle nám tedy náš úkol nijak neusnadní," vzdychl si Mark. "Tor mohl přistát prakticky kdekoli."
"Ale jestli si všiml té kosmické lodi či co to je, což je pravděpodobné, pak by se vydal do toho města. Nezačneme tam, abychom ušetřili čas?"
"Nepovažoval bych to zrovna za nejrozumnější, protože o městě a jeho obyvatelích vůbec nic nevíme. Najdi nějakou osadu tak do třiceti kilometrů od města. Však víš, že nemiluju delší pochody."
"Tahle by byla přesně ono," ukázal Ray. "Je na okraji lesa, kde přistaneme. Musíme si však pospíšit, protože za tři hodiny se v té oblasti rozední. Jinak bychom museli čekat zas až do zítřka. Služební řády přece vyžadují maximální diskrétnost."
"Děkuju za upozornění, znám je zpaměti. Takže neztrácejme čas!"
Zamířili do přechodové komory, kde se Mark svlékl donaha a Ray ho postříkal jakousi páchnoucí tekutinou.
"To je hnus!"
"Lituji, Marku, ale znáš primitivní civilizace. Vodoléčba není zrovna jejich koníčkem a vůně tvé kolínské by jim mohla být podezřelá. Tahle směs má navíc repelentní účinky a ty budeš vypadat opálenější. Na člověka žijícího u rovníku jsi poněkud bledý."
Potom mu podal krátké kalhoty z materiálu připomínajícího kůži a pár opánků s tkanicemi až do půli lýtek.
"Zhotovil jsem je podle údajů A2. Doufám, že jsou ještě v módě. A teď si seber zbraně."
Mark si vzal široký opasek, na němž visel krátký meč a důkladná dýka. Neubránil se úsměvu. Zbraně byly sice velice primitivní, ale opasek patřil mezi zázraky pozemské techniky. Vytvářel kolem těla silové pole, které je chránilo před střelami, a dokonce i před laserovými paprsky. K jeho porušení byla třeba energie vyšší, než jakou vyvíjel miniaturní atomový generátor ukrytý v přezce. Mark však měl ve zvyku nastavovat ho na minimum, aby příliš nemátl domorodce. A protože silové pole bylo pružné, cítil i bolest z ran. Ty nejprimitivnější zbraně jako kyje a sekery se tak stávaly těmi nejnebezpečnějšími. Když se vrátil z akce, modřiny a podlitiny už ani nepočítal.
Ray se oděl podobně a zavrčel: "Výzbroj je poněkud lehká, ale doplníme si ji až později na místě."
"S tebou mi žádné zvláštní nebezpečí stejně nehrozí," podotkl Mark.
Ray jednak disponoval přímo nadlidskou silou, jednak mohl z pravého ukazováku vystřelovat laserový

paprsek a v levém předloktí se mu skrýval dezintegrátor.
"Máš krátkou paměť," opáčil android. "Tos' už zapomněl, s kolika nepřáteli ses těmito zbraněmi utkal?"
"Dost řečí, jsem připraven."
Nastoupili do výsadkového modulu. Byl to válec, jehož horní část sestávala z průhledného plastexu. Ray si sedl vedle Marka k řízení.
"Připraven k odpálení!"
Vnitřní dveře komory se zavřely a hned nato se otevřely vnější. Modul vsálo vzduchoprázdno v myriádě krystalků zmrzlého vzduchu.
Mířili přímo k planetě a Markovi stoupal žaludek až do krku.
"Automatická obrana?" zasípal.
"Je zapnutá už patnáct vteřin. Je mi líto, že je ti tak nanic, ale nechci zůstat na oběžné dráze příliš dlouho. Co když ta loď má radar?"
Mark jen potřásl hlavou. Pocit nevolnosti zakrátko pominul a on se mohl opět zajímat o vnější svět.
Modul se řítil do naprosté tmy, ale Marka to nijak nezneklidňovalo, protože řídil Ray.
"Zatím běží všechno podle plánu," ozval se android. "Rozední se až za hodinu. I kdyby se poblíž místa přistání potuloval nějaký nespavec, neuvidí nás. Přistaneme na téhle mýtině."
"Milost," zasténal Mark, "jsem jen pouhý smrtelník, který v noci nevidí."
"Nikdo nemůže být dokonalý," zažertoval Ray.
Modul lehce dosedl. Mark už otvíral dveře, ale Ray ho zadržel. "Počkej, až skončí analýza. Tak je to v řádech."
"Teď ale nejsme na nějaké oficiální misi a ti technokrati nám nemůžou nic vytýkat."
"To ještě není důvod k neopatrnosti. Co když jsme se náhodou dostali do nějaké zamořené oblasti?"
"Kapituluju před tvou moudrostí."
"Taková slova rád slyším. Ale jak vidím, testy jsou v pořádku, takže můžeme ven."
Mark se na chvíli zastavil a zhluboka se nadechl vzduchu provoněného lesem. Po několika dnech ve sterilní regenerované atmosféře Merkuru to byl příjemný pocit. Modul tiše zasyčel a vznesl se. Podle programu se automaticky vracel na loď. Marka trochu bodlo u srdce. Vždy ho dojímalo, když odlétala jediná věc, spojující je s civilizací. Kdyby se jeho lodi cokoli stalo, byl by navěky odsouzen zůstat na této planetě. Potřásl hlavou, aby zahnal chvilkovou tíseň.
"Trošku strpení," řekl Ray. "Za chvíli se už rozední. Nemá smysl, aby sis zvrtnul kotník o nějaký kořen. Já si zatím ještě něco připravím."
A skutečně - za necelou čtvrthodinu se stíny noci začínaly vytrácet a kolem nich se ukázaly obrovské stromy. Některé připomínaly eukalypty, jiné spíš sekvoje. Po kmenech se vinula spleť lián. Les byl jinak prorostlý většinou trnitými houštinami.
Se svítáním se probouzel i život. Les se rozezvučel výkřiky, skřeky, bzukotem.
"Osada je asi deset kilometrů tímto směrem. Blíž jsem přistát nemohl, nenašel jsem vhodné místo."
"Takže vzhůru na ranní procházku," poznamenal Mark.
"Půjdu napřed a budu ti razit cestu. Aspoň se přesvědčím, že nás nic nepřekvapí. Místní faunu ani flóru vůbec neznáme. Seřiď si pole, ty keře mají zatraceně dlouhé trny."
Android mu podal dvoumetrový oštěp. "Jako doplněk k výzbroji. Boj nablízko s holí ti přece docela jde."
Šli dobrou hodinu. Cestou na nic nenarazili, ale husté keře je nutily k četným obchůzkám. Jak slunce stoupalo po obloze, stoupala i teplota a Markovi stékal po čele pot. Rozhodl se pro krátkou přestávku.
"Když už se do té osady pozveme, bude lepší, když si poneseme vlastní zásoby. Nahoď antigravy a mrkni se po něčem poživatelném. Zdálo se mi, že vidím cosi jako prasata."
Netrvalo ani deset minut a Ray byl nazpátek. Na plecích vlekl černého divočáka.
"Doufejme, že to naši hostitelé ocení. Podle prvních analýz se zdá, že je poživatelný a naprosto v pořádku." Následovala další hodina pochodu v dusnu. Křoviny však prořídly, takže postupovali mnohem rychleji. Ray, který šel napřed, zpomalil.
"Biologické detektory mi hlásí něčí přítomnost asi sto metrů nalevo před námi."
Pozemšťané teď postupovali pomaleji. Android se náhle zastavil. Dvacet kroků před nimi na loučce dva

mladí lidé hráli tu nejstarší hru na světě. Tutéž hru, která vyhnala Adama a Evu z ráje.
Mark se zarazil. "Nerad bych na ně civěl jako nějaký..."
"Jenže tahle roztomilá podívaná nemusí dlouho trvat," poznamenal Ray a ukázal na strom vedle dvojice. Na spodní větvi seděla šelma připomínající pantera, ale byla žlutočerně pruhovaná. Zvedla se a pomalu se plížila k mladému párku. Bylo nad slunce jasnější, že si mileneckou dvojici už zařadila do jídelníčku.
Mark neváhal a vrhl se s křikem dopředu. Milenci ztuhli překvapením a Mark mrštil oštěpem po šelmě, která se už chystala ke skoku. Zasáhl ji naštěstí do boku a zvíře pronikavě zařvalo. Rána však nebyla hluboká natolik, aby šelmu zastavila. Rozevřela tlamu připravena k útoku.
Do věci se teď vložil Ray. Rozmáchl se oštěpem a vzápětí už ostří zajelo do tlamy a zasáhlo krční obratle. Šelma se okamžitě zhroutila k zemi.
Mladí lidé se postavili celí ochromení hrůzou. Dívka byla jako proutek, měla pěkná oblá ňadra a dlouhé štíhlé nohy. Mladík byl rovněž štíhlý a pružný, ale vypadal mladší. Střídavě se dívali na příchozí a na šelmu.
První se vzpamatovala mladá žena a vychrlila na Marka řadu zvuků, kterým pochopitelně nerozuměl. Když viděla, že ti dva nereagují, sebrala suknici, kterou v milostném zápasu pohodila opodál. Mládenec se rovněž oblékl. Také se obou lovců na cosi zeptal a udivilo ho, když nedostal odpověď.
Mark se zatvářil přísně. Vytáhl dýku, podal ji dívce a velitelsky ukázal na šelmu. Hned se dovtípila a začala ji stahovat. Její milý ještě chvíli váhal, potom sebral z mechu dlouhý nůž a pomáhal jí. Dívka byla jako všechny ženy zvědavá a ustavičně cosi povídala.
Snaž se, aby mluvila dál, nabádal Marka telepaticky Ray. Univerzální tlumočník už začíná registrovat první data.
Domorodci rozřízli kůži na břiše po celé délce a odřezávali ji od masa. Mark ukazoval střídavě na androida a na sebe a artikuloval: "Ray... Mark... Ray... Mark."
Dívka se stydlivě usmála. Očividně byla ráda, že jejich zachránci nejsou němí. Ukázala na mladíka a na sebe a řekla: "U'Kun... Maka."
Potom se dala do dlouhého vysvětlování.
"Skvělé," ozval se Ray, "začínám rozumět. Její táta je prý náčelník osady. Má ráda U'Kuna, ale otec mu ji nechce dát, dokud nedostane dar hodný náčelníka."
"Jestli tomu dobře rozumím, tak si právě vybírali zálohu na otcovský souhlas."
"S nejvyšší pravděpodobností. Ale teď se uvolni. Zavedu ti do neuronů slovník, který jsem zatím zachytil."
Mark zavřel oči a za deset vteřin je opět otevřel.
"To je všechno? S tímhle mě rozhodně nikdo nebude považovat za nebezpečného intelektuála."
"Je to jenom začátek. A čím je válečník silnější, tím je taky mlčenlivější."
Mladí lidé stáhli šelmu. Kůži si pěkně rozložili a seškrábali z ní kusy žlutého tuku.
U'Kun vstal a špičkou nože odlomil kus kůry z mohutného stromu, který se klenul pár metrů od nich. Kůrou prudce třel kůži. Byl to jakýsi primitivní způsob, jak kůži vydělat, jaký už Mark viděl na mnoha planetách. Mladík se několikrát na pozemšťany podíval a teprve potom se je odvážil oslovit.
"Odkud jste? Ze které vesnice?"
Mark opsal rukou kruh. "Zdaleka, z velké dálky, od západu."
Patrně neměl zas tak špatnou výslovnost, protože mladík a dívka mu rozuměli.
"Chceme vidět vašeho náčelníka," pokračoval Mark. "Doveďte nás k němu."
Maka, která spokojeně hleděla na svou práci, zvedla hlavu. Pečlivě stočila staženou kůži a podala ji Markovi. U'Kun se na ni závistivě podíval a neklidně zadrmolil: "Targa je vznešené zvíře. Bude to skvělý dar."
Mark okamžitě pochopil, čeho se mládenec bojí. Maka se na něj navíc dívala spíš zvědavě než nepřátelsky. Bezpochyby ji přitahovalo vše neznámé.
Chvíli uvažoval a potom podal trofej U'Kunovi. "Dávám ti ji. Řekneme, že jsme ti ho tak trošku pomáhali zabít."
U'Kun a Maka se nějakou chvíli nezmohli na jediné slovo.
"Ty si nechceš vzít Maku?" zeptal se s údivem U'Kun.

"Je velice krásná, ale nemůžeme se dlouho zdržet. Jsme jenom poutníci, zatímco ty zůstáváš."
U'Kun tomu stále ještě nemohl uvěřit, váhavě natáhl ruku a oči upíral na Marka. Obával se, aby nešlo o nějakou krutou hru, jejíž má být obětí.
"No tak, ber přece. Maka bude tvoje a můžete se milovat, jak se vám zachce. Nebudete se muset schovávat a vystavovat nebezpečí. Kdybychom nezasáhli, ten targa by vás zabil nebo aspoň těžce zranil."
U'Kun chňapl po kůži. Rozzářeně se podíval na Maku. Určitě by se s ní dal ze všeho nejradši do další milostné půtky, protože kvůli šelmě nedošel ukojení. Ale Mark ho zbavil všech nadějí.
"A teď nás rychle zaveďte do vsi. Chci být představen náčelníkovi."
Mladí lidé se vzali za ruce a vyrazili. Pozemšťané hned za nimi. Mark obdivoval Mačinu ladnou postavu i zručnost, s jakou se plavně prosmykávala mezi keři. Občas se zastavila, natrhala něco žlutých bobulí a dala si je do kabely spletené z lián. "Ráno jsem tátovi namluvila, že jdu na bobule," vysvětlovala s ironickým úsměškem.
"Ze všeho nejvíc ji však zajímalo zakázané ovoce," poznamenal Ray.
Mark je poslouchal na půl ucha. Zmocňoval se ho jakýsi neklid. Po chvíli Rayovi sdělil: "Děláme chybu. A2 přece říkal, že Tora a jeho robota paralyzovala jakási mentální vlna. Určitě na ně zaútočili náhle. Vypni psychický přijímač, ať nepadneme do stejné pasti."
"A jak se budeme dorozumívat?"
"Postačí nám rádio."
Jako každý agent SDPP měl Mark implantovaný v hrtanu miniaturní vysílač a v uchu přijímač. Už léta zařízení nepoužíval, protože dával přednost telepatické konverzaci, ale přístroje byly stále provozuschopné, jak nařizovaly služební řády.
"Není to tak praktické," podotkl Ray, "ale třeba máš pravdu."
"Když se dostanu pod nějakou silnou kontrolu, budu aspoň vědět, že mě dostaneš zpátky na Merkur."
Zakrátko došli do vesnice, kterou tvořilo asi dvacet dřevěných chatrčí pokrytých ohromnými suchými listy.
Příchod cizinců vyvolal značnou zvědavost domorodců. Maka vběhla do jedné chýše a vyšla z ní se statným chlapíkem, ozdobeným mohutným plnovousem. Měl plátěnou řízu staženou v pase opaskem ze žluté kožešiny. Momentálně jí cosi velice živě vyčítal.
Ray díky elektronickému sluchu bez potíží sledoval vzrušený rozhovor. Telepaticky Markovi oznámil: "Myje jí hlavu za to, že byla tak dlouho pryč a přinesla tak málo bobulí."
Maka však naštěstí věděla, jak odvrátit otcovu pozornost: ukázala na cizince. Náčelník se k nim blížil pomalým, důstojným krokem. Prohlížel si je živýma tmavýma očima. Zřejmě dospěl ke kladnému závěru, protože se pousmál.
"Marku, Rayi," pravila Maka, "tohle je můj otec. Náčelník Kliz."
Pozemšťané se uklonili a Ray před náčelníka položil kance.
"Zdravíme tě," řekl Mark. "Prosíme tě o pohostinství na jeden den a zde je dar."
Kliz vážně pokýval hlavou na znamení, že dar přijímá. Dal pokyn dvěma bojovníkům, kteří stáli za ním. Ti se hned zvířete chopili a vyvrhli je za nadšené asistence dětí, které se už těšily na brzkou hostinu.
"Než se najíme, pojďte se osvěžit do mého domu, cizinci. Pohovoříme si," pozval je Kliz.
Než se však stačil vzdálit, ozvala se ještě Mika: "Otče, U'Kun by ti rád něco ukázal."
Náčelník se na mladíka zamračil, ale když U'Kun rozbalil kůži, tvář se mu rázem rozjasnila. Vesničané zahučeli překvapením. Zrudlý U'Kun se na pozemšťany ani nepodíval a nejistým hlasem pravil: "Náčelníku, přináším ti tento dar..."
Kliz přejel rukou po kožešině, čímž se zároveň přesvědčil, že kořist je čerstvá.
"To tys zabil targu?" zeptal se pochybovačně.
"Mark a Ray mi pomohli," přiznal se mladík.
"Potom je kořist jejich i tvoje," pravil náčelník a zahleděl se na Raye. Zřejmě se mu pro dceru zamlouval mnohem víc než mládenec, kterého už několikrát přistihl, jak se potlouká kolem jeho chýše.
Mark si všiml, jak Maka posmutněla, a rychle řekl: "Kořist patří U'Kunovi, protože se o ni zasloužil nejvíc."
Mladí lidé si oddechli a Kliz zabručel: "No budiž. Přijímám tvůj dar, U'Kune. Co bude dál, to se uvidí

večer. Máš skvělé přátele, važ si jich."
Náčelník zavedl pozemšťany do svého domu. Starší žena pouze v suknici a s povislými a plochými prsy jim přinesla čutory z tmavého dřeva. Byla v nich duhově zbarvená tekutina.
První ochutnal Ray a zabručel: "Můžeš to pít. Je to jenom voda s aromatickými bylinami. Bacily v tom nejsou, ani jed."
Po tradičních přípitcích se jich Kliz zeptal, odkud jsou.
"Přicházejí do vaší vzdálené osady také jeho lidé? A často?"
Mark netušil, koho tím míní, a proto opatrně odpověděl: "Když jsem odcházel, ještě u nás nikdy nebyli, ale to už je tak dlouho, moc dlouho, tolik dnů..."
Náčelník potřásl hlavou a zatvářil se ustaraně.
"Je to víc než rok, co se u nás ukázali poprvé. Je možné, že k vám se do vašeho odchodu ještě nedostali."
"A co jsou zač? Můžete mi to říct, abych neudělal nějakou chybu, kdyby se naše cesty náhodou zkřížily?"
"V Nortě, to je město na břehu oceánu, panoval král Heit. Byli jsme mu sice povinováni poslušností, ale jeho autorita byla teoretická a chtěl po nás jen nepatrné dávky, skoro symbolické. A najednou bylo všechno jinak. Krále nahradil velký Zilo."
"Jak to?"
"Prý ho podporují noví bozi, kteří jsou velice mocní. Jedna vesnice se Zilovi vzepřela. Byla proměněna v popel a všichni její obyvatelé zahynuli. Od té doby ho posloucháme, ať jsou jeho požadavky sebekrutější a sebenespravedlnější."
"A co požaduje?"
"Jeho pochopové odvádějí mladé lovce a mnohdy i ženy."
"Kam? Do armády?"
"To nevíme, protože se zatím nikdo z našich dětí nevrátil a všichni jeho vojáci jsou z Norty."
Mark nějakou dobu mlčel, potom se znovu zeptal. "Hledám jednoho přítele. Je to statný chlapík se světlými vlasy. S ním byla žena, překrásná hnědovláska. Odešli jsme z naší vesnice společně, ale minulý měsíc nás v lese překvapila bouře a jeden druhému jsme se ztratili. Neprošli tvou vesnicí, náčelníku?"
K Markově lítosti Kliz jen zavrtěl hlavou.
"Jste první cizinci, kteří k nám zavítali po mnoha letech."
Mark se zase ocitl v kůži agenta SDPP a pustil se s náčelníkem do dlouhé debaty. Zdejší civilizace byla ještě primitivní, zakládala se především na lovu a na chovu nějaké té drůbeže. Vyklučili si kus lesa, založili si políčko a na něm pěstovali cosi, co připomínalo kukuřici. Stvoly té rostliny měly množství dlouhých vláken a z nich si tkali primitivní oděvy. Kůže zvířat vydělávali a vyměňovali ve městě za bronz, který potřebovali na výrobu dýk.
Po nějaké chvíli Kliz vstal a prohlásil: "Pojďme, jídlo už bude hotové."
Kance narazili na dlouhý rožeň a pomalu jím otáčeli nad žárem. Vesnice se usadila kolem ohně. V čele seděl Kliz a po jeho pravici Mark s Rayem. Maka přinesla misky z pálené hlíny a jeden vesničan, který se šikovně oháněl velikánským nožem, na ně odkrojil maso.
Náčelníkova dcera nejdřív obsloužila otce a potom pozemšťany. Ray jedl jako člověk, aby nevzbuzoval zbytečnou pozornost. V zadní části hrdla se potrava rozkládala a získávala se z ní trocha energie, jež se využívala v generátoru. Jedlo se dlouho. Až příliš dlouho na Markův vkus. Maso bylo tučné, vláknité, ale chutné. Konečně nastala noc a ze zvířete nezbývaly než ohlodané kosti, o něž se s radostnými výkřiky praly děti.
Klizovi se brada leskla tukem, otřel si ruce o vlasy, několikrát si hlučně říhl a potom zvedl ruce, aby všichni ztichli.
"U'Kun přinesl dar." Ironicky se usmál a dodal: "Protože má velké štěstí a báječné přátele, přinesl kůži targy. Může se tedy oženit. Maka je sice ještě mladá, ale dávám mu ji, jak si to vyžadují naše mravy."
Mladík přistoupil k Mace, která klečela u otcových nohou.
"Nuže, U'Kune, je tvoje."
Když ji objal, pronikavě vykřikla a začal se bránit. Marka to zprvu překvapilo, ale pak se usmál. Byl to

jen rituál. Vítězný samec se zakrátko zmocnil samice a uháněl s ní ke své chatrči. Třebaže se Maka bránila jako šílená a řvala z plných plic, bylo jasné, že mu pomáhá, aby byli co nejdříve sami.
Kliz se rozchechtal. "Cizinci, udělali jste dobrý skutek a umožnili jste U'Kunovi, aby přinesl konečně dar. Celá vesnice o těch dvou věděla a už jsem měl strach, že mě vlastní dcera zostudí a bude mít parchanta ještě před sňatkem."

3

Mark si zacvičil, aby si uvolnil rozbolavělé tělo, protože celou noc strávil na holé zemi. Kliz mu nabídl pohostinství ve své chýši. Mark pozvání obezřetně odmítl, protože dobře věděl, jak páchnou chatrče, v nichž spává víc než deset lidí.
Náčelník se vyspal do růžova a nutil Markovi čerstvé placky.
"Vyrážíme na lov. Půjdeš s námi? Bojovníci už zaujali místa před svítáním. Půjdeme za nimi a budeme dělat rámus. Zvěř se vyplaší a padne do nastražených sítí."
"Díky za pohostinství, náčelníku, ale musíme pokračovat v cestě. Přítel nás třeba čeká v Nortě..."
Kdosi vykřikl a oba se otočili. Běžel k nim mladý lovec a divoce mával rukama.
"Pánovi lidé... Pánovi lidé..."
Všichni vyběhli z chýší a rozutekli se do lesa. Důvod paniky se brzy ukázal. Přicházeli čtyři muži v červených halenách do půli lýtek, s mečem po boku a s pikou v ruce. V jejich čele šel statný chlap ve stejné uniformě. Rázným krokem přistoupil ke Klizovi, který ztuhl před svou chýší.
"Zdravím tě, náčelníku," pravil suše a ironicky. "Náš vznešený pán tě prosí, abys mu do služby poslal dva bojovníky a... jednu dívku."
Kliz svraštil tvář a po chvíli váhavě namítl: "Už jste si jedny odvedli minulý měsíc. Brzy nás bude málo, nebudeme moci lovit a do vesnice přijde hlad."
"To mě nezajímá," zavrčel voják. "Jsou to vládcovy příkazy a nemyslím, že bys jim chtěl odporovat. Ale protože jsem velkomyslný, můžeš sám určit, kdo to bude. Ale pospěš si, jinak si vyberu já."
Mark mrkl na Raye. Tohle je skvělá příležitost, jak se dostat do Norty, a navíc jim pomůžeme.
Zatímco Kliz se už chystal odmítnout, protože nechtěl pomáhat utlačovatelům, Mark k němu přistoupil.
"Rychle, určete nás. Nám to nevadí a vy uchráníte vesnici."
Kliz dlouho neváhal. Naskytlo se mu šťastné řešení, kterého sobecky využil.
"Vesnice daruje vznešenému pánovi tyto dva muže."
Četař se zkoumavě podíval na obě oběti, jejichž postavy se mu velice zamlouvaly. Bylo to něco jiného než obvykle. To zpravidla odváděl jenom neduživé hlupáky, kterým se nepodařilo včas zmizet.
"Dar se přijímá." Natáhl ruku a sáhl po Markové meči. "Zabavuju ti ho. Tam, kam jdeš, ho potřebovat nebudeš."
V té chvíli vyšla na práh chaty ještě rozespalá Maka. Jakmile ji četař spatřil, dal znamení dvěma vojákům a ti se na nešťastnici vrhli. Její křik přivolal U'Kuna. Na okamžik se zarazil, potom se už chtěl na žoldáky vrhnout. Kliz ho však rázně zadržel.
"Ani hnout! Vím, jak ti je, ale nezbývá nám než se podvolit. Jestliže sáhneme na pánovy muže, vrátí se k nám ve větším počtu. Vypálí vesnici a všechny nás pobijí."
Obrovský četař, který si toho pochopitelně všiml, se na ně potměšile podíval.
"Brzy na shledanou, náčelníku. Nebudeme příliš zneužívat tvého pohostinství. Ještě se musíme stavit v jedné vesnici."
Vykročil a zajatcům nakázal, aby ho následovali. "Jestli se pokusíte o útěk, víte, co čeká vaše rodiny!"
Pozemšťané srovnali krok s ozbrojenci, kteří odváděli Maku. Když míjeli U'Kuna, Mark rychle zašeptal: "Jakmile to půjde, přivedu ti ji nazpátek. Věř mi."
Mladíkovi se na okamžik rozzářily oči.
Aspoň jsem mu dal jiskřičku naděje, pomyslel si Mark. Zatím mu ale nebylo jasné, jak své slovo dodrží.
Četař neúnavně rázoval dobré dvě hodiny v teplém slunci, které pronikalo listovím stromů. Zastavil se ve stínu obrovského eukalyptu, tvář měl zarudlou a zpocenou. Posadil se, opřel se zády o kmen a natáhl si nohy. Ostatní ho rychle napodobili a ani nezakrývali, s jakou radostí.
Uběhla čtvrthodina v naprostém tichu, jež rušily jen tajemné zvuky pralesa. Četaři se do tváří vrátila

obvyklá barva a stále častěji se díval na Maku, která se krčila opodál. Nakonec vstal a s podivným úsměvem k ní přistoupil. Položil jí ruku na rameno a Maka sebou trhla.
"Pojď se mnou, děvenko, něco ti ukážu."
Dvojice zmizela za hustými keři. Mark chtěl vstát, ale Ray ho zadržel.
"Jsme ještě příliš blízko osady. Když do toho zasáhneš, musíme je zabít všechny a pomsta pak stihne celou Klizovu vesnici. Maka pochopila. Ani se nebránila."
Za deset minut se kaprál vrátil a usedl na své místo. Prstem ukázal na jednoho vojáka, ten vyskočil a uháněl za keř.
Postupně se vystřídali všichni. Když se vrátil poslední, tvářil se nadmíru blaženě. Četař dal znamení k odchodu. Z křoví se vypotácela uplakaná Maka. Pozemšťané se jí hned ujali a podpírali ji. Vojáci to komentovali necudnými poznámkami. K polednímu došla skupinka do osady, která se té Klizově podobala jako vejce vejci. Četař si nejdřív poručil jídlo. Zajatcům velkomyslně přenechal okousanou kýtu.
Tady se oběti vybíraly obtížněji. Náčelník, hubený Šedovlasý stařec, se nejdřív pokoušel s četařem smlouval, ale voják na nic nepřistoupil. Nakonec ukázal na dva mladíky a dívku, které nemohlo být o moc víc než šestnáct.
A šli dál, tentokrát úzkou ušlapanou stezkou, po níž postupovali mnohem rychleji.
"Město je odtud už jen necelých deset kilometrů." zašeptal Ray. "Budeme tam ještě do večera."
Četař však odpoledne nařídil zastávku. Chvíli si odpočal, potom dívku zavlekl kus od cesty. Mark ani nehnul brvou, když slyšel sténání nešťastnice, kterou opět znásilnili všichni.

4

Když se konečně dostali do Norty, slunce se už sklánělo nad obzorem. Město se rozkládalo při ústí řeky do moře. Domy byly jen jednopatrové, ale z kamene a cihel, a střechy měly taškové. Velká čtverhranná stavba s rohovými věžemi byla nejspíš vládcův hrad. Město bylo obehnáno primitivní hradbou, jejímž základem byly kameny a na nich palisáda z kůlů.
V jednom ohybu cesty Ray nenápadně sykl. Na jih od města se táhla pláň. Obdělaná pole se střídala s pastvinami. Androida však nepřekvapila idylická krajina, ale kosmická loď, která se tyčila vedle dvou přízemních staveb.
"Je docela malá," vyslal k němu Mark, "a nepodobá se žádné lodi Unie."
"Ani Denebského impéria," dodal Ray.
Dál už nemluvili, protože četař, povzbuzen blízkostí města, přidal do kroku.
Brána v hradbě se skládala ze dvou těžkých dřevěných křídel, z nichž jedno bylo otevřené. Strážný, který se nedbale opíral o píku, se podíval na malý průvod a pokáral četaře. "Poslední! Jako vždycky! Dvě hlídky se už vrátily. Starej tě nepochválí."
"Jenže já to měl nejdál."
Nicméně zrychlil krok. Další strážný ukázal na bránu vzadu na čtvercovém nádvoří - to bylo srdce pevnosti. Nádvoří, vydlážděné hrubě opracovanými kameny, bylo poseté páchnoucími odpadky. S úklidem si tady zřejmě nedělali přílišné starosti.
Vězně zavedli do velkého klenutého sálu, kam světlo vnikalo jen úzkými střílnami. Vzadu na dřevěném trůnu s vysokým opěradlem seděl obr s brunátným obličejem oblečený v černé kůži. Na širokém opasku měl dýku a meč. Vládce Zilo.
Mark jen stěží zadržel překvapený výkřik, když si všiml, že po jeho pravici stojí podivné těleso oválného tvaru, vysoké asi dva metry. Bylo černé, ale vršek mělo stříbřitý a od něj se odrážely poslední paprsky zapadajícího slunce, jež do sálu pronikaly úzkými okénky. Z horní třetiny sahalo až k zemi šest chapadel.
Mark vnímal Rayův komentář.
"To je nějaký divný robot. Analyzátory se mu nemůžou dostat pod kůži. Uvnitř má určitě energetické jádro."
Četař přistoupil k vládci a uklonil se až k zemi.
"Zdravím vás, vznešený pane. Zde jsou zajatci, které jste mi přikázal přivést. Při plnění svého úkolu jsem nenarazil na žádný odpor, ale náčelníci jsou znepokojeni pravidelným úbytkem lidí. Jedině strach jim

brání, že se dosud nevzbouřili."
Zilo potřásl hlavou. "Ta chátra si pořád stěžuje! Vidím, že je na čase vypálit nějakou vesnici, aby si zase uvědomili, co je jejich povinností. Co mi to přivádíš?"
Zavřel oči a jeho rty něco zaševelily. Potom sebou trhl, otevřel oči a ukázal na mladičké děvčátko.
"Tuhle si nechám. Ostatní do dolu! Ať jdou blíž!"
Četař srazil Maku před vládcem na kolena. Za chvíli se chytla za hlavu a pomalu vstala. Marka překvapil její strnulý pohled a trhané pohyby.
Četař postrčil k Zilovi dalšího zajatce. Opakovala se táž scéna se stejným výsledkem. Mark se soustředil. S úlevou vnímal, jak mu do neuronů proniká myšlenka, myšlenka přátelské inteligentní rostliny, rostoucí na planetě vzdálené desítky světelných let. Kontakt byl slabý, vzdálený, ale přesto patrný.
"Dobrý den, příteli. Cítím zmatek v tvé mysli. Lidé nejsou příliš rozumní."
Někdo Marka udeřil do zad a postrčil ho k vládci, Podle očekávání následoval mentální útok, který ho překvapil svou silou a prudkostí.
"Zapomenout... poslouchat... zapomenout... poslouchat..."
Pokoušel se vzdorovat, postavit hráz, ale byla nemilosrdně smetena.
"Marku... Marku...," volala poněkud vylekaně rostlina, "soustřeď se na mě. Rychle! Já se postarám o zbytek."
"Rostlina... úžasné květy... planeta..." Mark ztratil veškerý pojem o čase... A potom mu mysl zase začala fungoval.
"A je to, příteli. Byl to pěkně zákeřný útok a překvapil mě svou silou. Jsem ráda, ze jsem ti mohla pomoci. V případě potřeby se na mě obraťznovu." Rostlina zaváhala a potom dodala: "Dávej si pozor. Řekla bych, že ta myšlenka byla rostlinného původu. To mě zpočátku nejvíc překvapilo."
Mark opět vnímal své okolí. Dával si pozor, aby neudělal nějaký nevhodný pohyb. Viděl, jak se Ray uklání před Zilem. Potom četař suše zavelel: "Do zástupu za mnou a pochodem vchod!"
Vězňové opustili hrad, prošli částí města a vyšli ven úzkou brankou. Po čtvrthodinovém pochodu v paprscích zapadajícího slunce dorazili k mohutné nevzhledné jednopatrové stavbě. Četař zabušil na vrata, ta se okamžitě otevřela u v nich stál chlap malého vzrůstu, ale neuvěřitelně klenutého hrudníku.
"Tady máš zombíky, Akore. Pokus se, aby ti vydrželi o něco déle než jindy."
Akor pokrčil rozložitými rameny. "Ten sajrajt sežere všecko, kůži i plíce. Za tři měsíce budou plivat krev a za další tři zhebnou jako všichni."
Podíval se na Marka a Raye a ironicky dodal: "Tihle dva vypadají líp než ty chudáčci, co mi vodíš obvykle. Odhaduju, že vydrží o tři měsíce víc."
"Jestli se ti to nelíbí, tak si otroky sháněj sám. Jakmile se dozvědí o našem příchodu, rozutečou se jako zajíci. Zůstanou nám jen ti nejpitomější a nejpomalejší. Tyhle jsou teď tvoji. Já uháním do města. Po tom výletu mám žízeň jako trám. Napil bych se i vody. Dám si skleničku na tvoje zdraví."
Akor zavřel za četařem bránu. "Pojďte za mnou!" štěkl na vězně.
Zavedl je do maličké cely bez oken. Byl tam těžký vzduch a zápach, až se z něj zvedal žaludek.
"Teď se vyspěte a zítra se jde makat!"
* * *
Ve velkém sále v prvním patře paláce se šest ovoidů shluklo do kruhu. Panovalo tam naprosté ticho a hovor se vedl beze slov, psychicky.
"Bratře tři, podejte hlášení."
"Otče představený, těžba poku pokračuje uspokojivým tempem. Máme už dostatečnou zásobu, aby naši mladí bratři vydrželi. Musím však poznamenat, že lidské bytosti špatně snášejí kontakt s pokem a musíme pravidelně obnovovat pracovní síly."
"Skvělé! Náš bratr dvě, který je pověřen stykem s místním tyranem, se postará o dostatečnou zásobu otroků."
"Jakmile mu dáme možnost vládnout, loupit, násilnit, splní nám všechno," poznamenal bratr dvě sarkasticky.
"Povzbuzujte jeho snaživost. Bratře čtyři, jak daleko jsme s výzkumem?"
"S kolegou pět děláme, co můžeme, ale práce postupují bohužel pomalu. Organismy jsou mnohem

složitější, než jsme čekali. Zatím se nám nepodařila ani jedna transplantace. Buď hostitelský organismus rychle odumře, nebo vylučuje substance, které odmítají transplantát. Říkám si, jestli by nebylo lepší, tedy aspoň v první fázi, zhotovit stroje stejné jako naše."
Otec představený dal suše najevo svou nespokojenost: "O tom jsme se už bavili mockrát. Tahle planeta je příliš primitivní. Dostala se tak do doby bronzové. Potřebovali bychom roky, než vytěžíme železo a uhlí, abychom mohli vybudovat normální metalurgický průmysl. Proto jsme dali přednost biologickému řešení. Je na vás, abyste nás nezklamal!" Byl to ostrý a výhružný tón. "Nařizuji vám, abyste postupovali rychleji. Bratr šest vám dá k dispozici vše, co potřebujete."
"Potřebujeme další humanoidní vzorky. Poslední byly příliš zesláblé, protože se jim vzalo moc krve."
Ozval se bratr šest. "Víte dobře, že odpovídám za líheň. Naši mladí bratři musí mít bílkoviny. Jestli potřebujete další primitivy, ať je bratr dvě získá od místního tyrana."
Otec představený zasáhl dřív, než debata stačila přerůst v naprosto obyčejnou hádku.
"Dobře vím, že se snažíte ze všech sil, ale potřebujeme brzy konkrétní výsledky. Tady jde o úspěch našeho projektu a o přežití Klorů."

5

Marka probudilo vrzání dveří.
"Vstávat, verbeži!" křičel Akor.
Maka a další dva domorodci se zvedli a o vteřinu později i pozemšťané. Dozorce byl s jejich mentálním naprogramováním spokojen a nařídil jim, aby ho následovali.
Došli do veliké haly, kde se už mačkaly desítky dalších otroků. Jeden za druhým scházeli po schodišti hluboko do podzemí.
Mark lehce zpomalil, aby získal trochu odstup od dvou domorodců a dostal Maku mezi sebe a Raye.
Sestup do Útrob země mu připadal nekonečný.
"Výškový rozdíl padesát metrů," ozval se android.
Vstoupili do dlouhé chodby, kterou každých dvacet kroků osvětlovala čadící olejová lampička. Lidské stádo vedli čtyři dozorci.
"Vemte si lopatu, krumpáč a kýble," nařídil jim jeden.
Otroci poslechli a pokračovali hlavní chodbou. Každých dvacet metrů z ní odbočovala štola a dozorci do ní posílali jednu skupinu vězňů za druhou. Jednu určili i Markově "partě".
"Naberte do toho kýble žlutý písek a vylezte na povrch! Pak dostanete najíst a napít."
Mark vešel do chodbičky. Musel se ohnout, aby se hlavou neuhodil o strop. Brzy se dostal na konec, kde od stropu visela lampa. Skálu nepravidelně pokrývala nažloutlá vrstva. Maka se už chopila krumpáče a chtěla začít kopat. Mark ji popadl za ruku a napodobil dozorcův suchý hlas: "Počkej!"
Okamžitě ztuhla a podívala se na něj smutným, prázdným, nepřítomným pohledem.
"Žádné přehnané úsilí," ušklíbl se Mark. "Než se pustíme do díla, zajímalo by mě, oč vlastně jde."
Ray odebral trochu žlutého prachu a dal si ho do úst, kde měl analyzátory.
"To je zvláštní, sdělil po chvíli Markovi telepaticky. Primární a sekundární fosforečnan sodný, vápenatý, draselný a množství stopových prvků."
"Nechápu, k čemu to tomu podivnému vládci může být. Naber to zatím do kýblů."
"Ustupte oba a nedýchejte moc zhluboka. Tyhle fosfáty rozežírají kůži a sliznici."
Mark vzal Maku kolem pasu a odtáhl ji několik kroků. Poslušně se nechala vést.
Ray pracoval jako obvykle velice efektivně a za chvíli měl všechna vědra plná.
"Doufám, že nemáš v úmyslu hrát si na otroka delší čas, vrčel. Tohle žluté svinstvo mi může zkorodovat obvody. Vylezeme nahoru?"
"Klid. Ještě chvilku strpení. Nemám chuť překonat všechny těžební rekordy. Na tu práci nám nedali žádný termín. Z téhle díry nás může vyhnat jedině žízeň nebo hlad."
Mark se posadil na vlhkou zem a přinutil Maku, aby učinila totéž.
"Dej nám vědět, kdyby sem šel nějaký dozorce."
Mark si zdříml. Když se za tři hodiny probudil, vstal a zvedl Maku.
"Myslím, že je na čase podívat se, jestli už podávají oběd."

Těžkým krokem došli s vědry do hlavní štoly, po níž se ploužili i jiní otroci. Na konci, pod dohledem dozorců, vysypali vědra do velké bedny na vozíku, k němuž byl připřažen kůň.
"Zajímalo by mě, kam to vezou," vrčel Ray.
Na odpověď nemusel dlouho čekat. Dozorce usoudil, že toho natěžili dost, a dal příkaz otrokovi, který držel koně za uzdu, aby postoupil. Vozík ujel asi sto metrů a zastavil se před budovou, postavenou zřejmě podle stejných plánů jako ta, která důl zastřešovala.
Víc android neviděl, protože dozorce je nahnal do jiné, rozlehlé místnosti. Vzduch tam byl těžký a dusný. Malými okénky vnikalo dovnitř trochu světla. Otroci poslušně procházeli kolem velkého sudu s kalnou vodou.
Postupně se napili z kalíšku a pak zamířili ke stolu, na který tři dívky mechanicky roznášely misky s kašovitou polévkou. Když Mark jednu ze servírek spatřil, trhl sebou. Byla to urostlá mladá žena snědé pleti a sošných tvarů. Měla špinavou potrhanou halenu, která její lepé tvary spíš zdůrazňovala, než zakrývala.
"To je Raxa," vydechl.
Žena nijak nereagovala, pouze se na něj prázdně, nezúčastněně, mdle podívala. S miskou v ruce si Mark stejně jako ostatní sedl na zem. Maka ho následovala poslušně jako stín. Ochutnal a hned vyplivl. Polévka či kaše páchla hnilobou a zvedal se z ní žaludek. Zato Maka už svou misku vyprázdnila. Nenápadně misky prohodil a Maka lhostejně snědla i druhou porci.
"Rayi, pokud je tady Raxa, pak máme šanci najít i Tora. Sleduj nové příchozí," upozornil androida.
Místnost se zvolna zaplňovala. Dozorce je však bohužel záhy vyhnal do práce. Dostali se do téže štoly. Mark musel brzdit Mačino pracovní nadšení, zase se hned chopila lopaty. Přinutil ji, aby si sedla, a Ray zatím přesně a rychle pracoval. Mark si zatím prodloužil siestu.
"Marku, je na čase vylézt na povrch," upozornil ho android a jemně s ním zatřásl. Potom mu do úst vsunul dvě povzbuzující tablety. "Na, dej si, myslím, že večeře nebude o moc lepší než oběd." Tabletky výživností i kaloriemi plně nahrazovaly normální jídlo.
U vozíku našli už netrpělivého dozorce.
"Dělejte, dělejte, jste poslední!"
A skutečně. Jídelna byla plná mlčenlivého, otupělého davu. Nejděsivější na tom všem bylo ticho, neozýval se jediný hlas.
Markovi rychle došlo, že do žádné cely se už nepůjde. Otroci spali přímo v jídelně na holé zemi. Polovina už ležela. Ray rychle zhodnotil situaci a našel pro přátele místečko v koutě nedaleko okna, protože zápach namačkaných těl byl přímo nesnesitelný. Jakmile si Mark a Maka lehli, prošel místností, kterou osvětlovaly jen dvě čadící louče. Překračoval těla stočená do klubíčka, některý ze spáčů občas zavrčel, ale nikdo ve skutečnosti neprotestoval.
Přijímač v Markově uchu zavibroval.
"Našel jsem Tora! Leží tady v koutě s Raxou!" hlásil Ray.
"Prima. Už mě to hornictví začínalo nudit. Probuď je, napodob hlas dozorce a nařiď jim, aby šli za tebou. Sejdeme se u dveří."
Podíval se na Maku a na chvíli zaváhal. Na tuto výpravu se vydal, aby zachránil přátele. Neměl však odvahu tuto dívku opustit. Zatřásl s ní a zašeptal jí do ucha. "Vstávej. To je rozkaz!"
Okamžitě vstala a šla za ním. U dveří se setkali s Rayem. V přítmí s radostí rozeznal Tora, který v zajetí ani příliš nezhubl. Pouze pohled měl zoufale prázdný a nepřítomný, zatímco jindy mu jiskřil vychytralostí a inteligencí.
"Nezavřeli to ani na petlici," konstatoval Ray. "Dozorci si náramně věří."
Uprchlíci vyšli na temnou chodbu. Uprostřed ní se na levé straně rýsoval čtverec světla, zřejmě tam byly otevřené dveře. Mark se k nim opatrně přikradl a nahlédl do místnosti. Čtyři dozorci tam hráli v kostky. Podle vzrušených výkřiků se dalo soudit, že hra byla velice napínavá.
"Mám je zlikvidovat?" zeptal se Ray.
"To je zbytečné. Při troše štěstí projdeme a ani si nás nevšimnou."
A skutečně se jim podařilo kolem dveří projít. Dostali se na vzduch a Mark se zhluboka nadechl. Připadalo mu, že plicní sklípky se naráz snaží zbavit veškerého prachu, kterého se v dole nadýchal.

Bledé měsíční paprsky osvětlovaly krajinu a v jejich svitu rozeznávali obrysy velké budovy, k níž koně tahali vozíky.
"Co teď?" zajímal se Ray. "Když půjdeme na jihovýchod, brzy se dostaneme do lesa a tam budeme v relativním bezpečí."
Mark se na okamžik zamyslel.
"Mě by moc zajímalo, co je v tom baráku."
Na boku stavby objevil dvířka a dovedl k nim přátele. Přikázal jim, aby se opřeli o zeď. "Stát!" napodoboval dozorce. "Dokud se nevrátím, ani hnout!"
Trojice se vypnula do pozoru.
"Tahle proměna v zombíky bez mozku je děsivá," vzdychl si Mark. "Rayi, otevři ty dveře."
Tady je však čekal masivní zámek. Z androidova ukazováku vyšlehl úzký laserový paprsek a odřízl západku. Pak už stačilo do dveří jen strčit a otevřely se. Pozemšťané udělali krok a na prahu se úžasem zastavili.
Vnitřek osvětlovaly silné reflektory. Bylo tam teplo a vlhko. Podél stěn stály na stolech řady vaniček. V každé byla zelená koule o průměru asi deseti centimetrů, z jejíž spodní části vyrůstaly kořínky, které se zarývaly do žluté země.
Ray si vzal vzorek jedné z nich, ochutnal ho a řekl: "Takže sem jdou ty fosforečnany."
Po obvodu koule se pomalu pohybovalo asi deset uzounkých vláken, dlouhých tak dvacet centimetrů. Na vrcholu koule byl purpurový otvor, který se pravidelně otvíral a zavíral.
Nad každou rostlinou, či co to bylo, visela láhev, z níž vycházela plastiková hadička, která končila jen pár centimetrů nad otvorem. Když z ní vyšla červená kapka, otvor se rozšířil, přijal tekutinu a zase se stáhl.
"Připomíná to ústa," poznamenal Mark.
Android si vzal vzorek červené tekutiny na ukazovák a olízl ho.
"Tohle je krev. Lidská krev." Mark se neubránil zděšení. "Sice nechápu, co se to na téhle planetě děje, ale tenhle program musíme přerušit. Dají se ty rostliny zničit?"
Android se rozhlédl kolem. "Těch vaniček je tady přes dvě stě. Převrhávat jednu po druhé by trvalo příliš dlouho a nedovedu si představit, co by tomu řekla komise pro nevměšování, kdybych použil dezintegrátor."
"Ale já nejsem na misi SDPP," namítl Mark.
"Ale až se vrátíš na Zem, stejně musíš generálovi podat hlášení a ten ho určitě postoupí výš."
Mark si všiml ovládacího panelu na zdi s množstvím číselníků. Pod nimi byla řada kohoutků.
"To vypadá na regulaci."
"Taky bych řekl," souhlasil Ray. "Tenhle řídí vlhkost a tenhle teplotu."
V Markových očích se zlomyslně zablýsklo.
"Připravíme jim takové menší překvapení. Vlhkost vzduchu dej na nulu a teplotu zvyš na maximum. Tím vzniknou ideální podmínky pro přeměnu téhle líhně ve vyprahlou poušť."
"Už se stalo," řekl Ray. "Tvůj příkaz jsem ale nenahrál, takže ti Služba nemůže nic vyčítat. Ale myslím, že už nemá smysl se tady zdržovat."
Opustili hangár a pečlivě za sebou zavřeli.
"Vpřed!" štěkl Mark na přátele. "Za námi. - A ty, Rayi, najdi nejkratší cestu do lesa, ale abychom nemuseli přes město."

6

Šli víc než půl noci a vnikli hluboko do lesa. Na Markových druzích se už projevovala únava, a proto nařídil přestávku. Všichni usnuli a Ray nad nimi bděl.
Těsně před svítáním se Mark probudil chladem. Maka spala vedle něj. Otočila se k němu a přitulila se, aby se trochu ohřála. Kontakt s jeho tělem se jí zřejmě líbil, protože se k němu tulila stále víc a předla přitom jako kotě. Potom ho k sobě prudce přitiskla, chtěla s ním hrát onu prastarou hru. Bylo to krátké, zvířecké objetí a Marka neuspokojilo.
"Jestli chceš laškovat," zavrčel, "tak ať je to aspoň příjemné."

Začal ji hladit a dívka se zakrátko zachvěla slastí. Milovali se stále něžněji, vášnivěji, žhavěji. Maka se chvěla, vzpínala se a v klíně se jí vzdouvaly stále prudší vlny. Sténala rozkoší.
Svítalo a Mark se díval na Mačinu tvář. Zrůznila se jí, házela hlavou. Prožívala tak prudký orgasmus, až vykřikla. Otevřela oči.
"Marku, Marku? Co se to děje?"
Chtěl vstát, ale přitáhla ho zpět na sebe.
"Ne, neodcházej! Je to tak krásné!"
Uplynulo několik minut v tichu, potom Mark přece jen vstal.
"Mako, na co poslední si vzpomínáš?"
Přejela si rukou po tváři, na níž se perlily kapky potu. "Velká hala, král na trůně, to divné velikánské vejce," zajíkala se, "pak příkaz, silná myšlenka... poslouchat... poslouchat..."
Vzlykla a zabořila si hlavu do dlaní. Mark jí dal ruce stranou a přinutil ji, aby se na něj podívala.
"Na nic jiného se už nepamatuješ?"
"Ne, mám pocit, jako bych se vzbudila z nějakého moc dlouhého spánku. Kde to jsme? A jak to, že ty a já..."
"To by bylo dlouhé povídání. Byli jsme uvězněni a podařilo se nám uprchnout. Za pár hodin budeš doma a uvidíš se zase s U'Kunem."
Maka se pousmála, ale potom opět zvážněla a zamračila se.
"Myslíš, že mám U'Kunovi říct, že my dva..." Nedořekla.
"Neřekl bych, že je to nutné. Nikomu se nemusíš za nic odpovídat. Vládce ti zotročil mysl a... a tohle byl jediný prostředek, jak tě vysvobodit. Zůstane to naším tajemstvím."
Takové vysvětlení ji zřejmě uspokojilo, protože v očích se jí šibalsky zablesklo. Přitiskla se k němu a Mark cítil, jak mu o hruď drtí svá pevná ňadra.
"A nechceš se ujistit, že jsem už úplně v pořádku?"
Po několika minutách Ray zabručel: "Jestli jsi už s léčbou skončil, mohli bychom zase myslet na budoucnost."
Mark se podíval na Raxu a Tora, kteří ještě spali.
"Převezeme je na Merkur. Tahle epizodka s Makou mi ukázala, že účinky oné mentální vlny se dají odstranit."
"Nejsem si jist, jestli by Raxa takovou léčbu ocenila."
"Taky bych radši přišel na jiný prostředek. Vzbuď je a dej jim tabletky."
"A nechceš přivolat modul?" nadhodil Ray.
"Nejdřív musíme dostat Maku aspoň k její vesnici. Teď když už vnímá okolí, musíme si dál hrát na primitivy."
Každý dostal tabletu a Mark dal povel k odchodu. Díky Rayově topografické paměti našli za necelou hodinu vychozenou cestu.
"Tahle vede do Mačiny vesnice. Do večera bude doma."
"Zastavíme se na příští pasece. Tam jí vysvětlím, že se musíme rozejít."
"Jenom doufám, že se nebudete loučit příliš dlouho," poznamenal uštěpačně android.
Ještě dlouho šli pravidelným krokem, dokud nenašli palouk, na němž by modul mohl bez nebezpečí přistát. Všichni si sedli a Mark si vzal Maku stranou, aby jí nějak vysvětlil, proč se teď rozloučí.
Pozor, máme nějaké hosty, upozornil ho náhle Ray.
Zakrátko se ukázali čtyři vojáci v purpurovém a k Markově nepříjemnému překvapení jim velel právě ten důstojník, který je odvedl včera z vesnice. Četař však nebyl žádný hlupák a své bývalé zajatce okamžitě poznal. Rty se mu zkřivily v jízlivém úsměšku a nařídil svým mužům, aby skupinku obklíčili.
"Uprchlí otroci! To dostaneme určitě odměnu. Svého útěku budou hořce litovat."
Pohlédl na Raxu. Její krása na něj udělala zřejmě dojem, protože řekl: "Tuhle jsem ještě neviděl a mám hroznou chuť se s ní seznámit."
Přistoupil ke své budoucí kořisti a jedním hmatem jí roztrhl řízu odshora dolů. Ukázaly se dva prsy, oblé, pyšné, vysoké. Nestydatě je ohmatával.
"Pojď, zalaškujeme si," vyzval Raxu. Markovi se v uchu ozval přijímač: Už mám zasáhnout?

Počkej ještě chvíli. Připadalo mi, že Raxa reagovala, odpověděl Rayovi..
Aby četař Raxu popohnal, rozpustile ji plácl přes zadek. "Dělej, jsem dneska v báječný formě a zadělám ti na nádhernýho parchanta."
Už po ní sahal znovu, ale když měl ruku jen pár centimetrů od cíle své vášně, kdosi ho za ni popadl a zkroutil mu ji. Četař se zarazil bolestí i překvapením.
"Nesnáším důvěrnosti, a zvlášť když jsou od chlapa nízkého původu," zaslechl mrazivý hlas.
Chtěl se ze stisku vymanit, ale vtom dostal ránu do žaludku jako beranidlem. Zlomil se v pase, vykřikl bolestí a vystavil šíji děsivému úderu hranou malíku, po němž se svalil k zemi.
"Raxo! Pozor!" zařval Mark.
Mladá žena se otočila. Jeden z vojáků, který byl o něco pohotovější, přispěchal veliteli na pomoc. Napřáhl píku dopředu, jenže Raxa už vytrhla zhroucenému četaři meč.
Kvartou odrazila útok píky a další ranou prosekla vojákovi hrdlo.
Nešťastník netušil, že Raxa je amazonka z planety Swiz, kde ženy už po staletí vládnou mužům a od raného dětství se cvičí v bojovém umění.
Zbylé vojáky tak poděsila porážka velitele a jejich druha, že ztratili cenné vteřiny, čímž Rayovi umožnili účinnou reakci.
Rázně popadl píky dvou nejbližších mužů a prudce si je přitáhl k sobě. Když měl pochopy na dosah, uštědřil jim vražednou ránu pěstí do brady. A třetí se skácel k zemi ještě dřív, než mu stačilo dojít, co se jeho druhům vlastně přihodilo.
Maku brutalita zásahu zprvu ohromila, ale potom se vzpamatovala a rozječela se jako siréna.
"Marku! Tohle ne! Jsou to vládcovi muži! Vy jste je zabili! Jsme ztraceni!"
Pozemšťan se rozhodl rychlostí blesku. Chytil dívku za ramena a prudce s ní zacloumal, aby odvrátil blížící se hysterii a nervové zhroucení. "Beru za to plnou odpovědnost, ale teď se musíme rozloučit. Pokračuj po téhle cestě, dovede tě do osady. Aspoň zpočátku jdi, co nejrychleji můžeš. Kdyby tě pronásledovali, ať jsi co nejdál."
"Proč nepůjdete se mnou?"
"Příliš bychom ohrožovali vaši osadu. Vždycky se najde někdo, kdo zradí, a všechny by vás zabili za to, že jste nám pomáhali. Radši se vrátíme. Řekni Klizovi a ostatním, co se stalo." Pousmál se. "Ale to, co jsme dělali, když ses probrala, snad není nutné vykládat."
Mace se oči zalily slzami. Stála a nemohla se rozhodnout.
"Tak už jdi! Každou chvíli můžou přijít další."
Strach ji přinutil se rozhodnout. Odcházela a každou chvíli se ohlížela.
Raxa dlouho stála se zakrváceným mečem v ruce. "Marku! Rayi! Jak je tohle možné?" vyhrkla nakonec.
"Všechno vám vysvětlím později. Zůstaň u Tora, ještě se nepřebral z hypnózy."
Sklonila se ke svému choti a Mark se zatím obrátil na Raye.
"Někam odkliď ta těla. Nejlepší bude asi dezintegrátor."
Android se dal do díla a Raxa zatím cloumala Torem, který nijak nereagoval.
"Marku, už si vzpomínám. Tor chtěl prozkoumat tuhle primitivní planetu. Zajala nás hlídka a odvedla nás na hrad. Ke svému velkému překvapení jsme po vládcově boku spatřili jakéhosi robota. Ale nijak nás to nezneklidňovalo, protože jsme věděli, že nad námi bdí A1. Potom nás ochromila síla té mentální vlny."
Teprve teď si uvědomila, že má šaty na cáry. Její první reakcí bylo, že si zakryla ňadra, ale pak usoudila, že je to zbytečné, a dala ruce dolů.
"Už je pozdě na to, abych si hrála na nějakou stydlivku," usmála se. "Viděli jste to dostatečně dlouho."
Zaznamenali slabý fialový záblesk a otočili se. Mrtvá těla, která dal Ray na jednu hromadu, ve zlomku vteřiny zmizela, jako by je pohltil gigantický, neviditelný vysavač. Zbyla po nich jen spálená země.
"Teď zavolej modul."
"Myslím, že bychom měli počkat na noc, abychom nevzbudili pozornost domorodců," namítl Ray.
"Tohle riziko musíme postoupit. Je to pořád lepší než čekat, až se tu objeví další hlídka, a tu pak zlikvidovat."
Zanedlouho se modul snesl na mýtinu.
"Pojďte, Raxo. Nemá smysl se tady zdržovat. Tora naloží Ray."

Tor se nechal poslušně usadit na sedadlo vedle své ženy. Raxa ho připoutala magnetickým pásem.

7

Na prahu salonu, který sousedil s pilotní kabinou, Mark ustoupil, aby hosté mohli dál.
"Pojďte. Myslím, že si zasloužíme skleničku na uklidněnou."
"Vzpomínám si, že jste měl vždycky vynikající skotskou," usmála se Raxa.
Ray je s obratností komorníka hbitě obsloužil. Tor držel sklenici v ruce a nehýbal se.
"Napij se, příteli," vyzval ho Mark.
Tor poslechl jako loutka, a když kelímek vypil, opět ztuhl.
"To je hrůza," šeptla Raxa a slzy měla na krajíčku. "Myslíte, že nám pomůže váš zdravotní počítač?"
"Obávám se, že ne. Zjistí sice jeho fyzický stav, ale pokud jde o psychiku, neřekne nám nic. Kralské mozky jsou podstatně složitější než lidské."
"Určitě máte pravdu. Musíme tedy přemýšlet, co s ním."
Raxa sklopila oči a všimla si, že má nohy samý žlutý prach a škrábanec. "To je hrůza, Marku. Ani jsem si neuvědomovala, v jaké strašné špíně jsem žila. Musí se vám ze mě dělat špatně."
"Nebuďte na sebe tak přísná, Raxo. Pořád jste krásná a svůdná žena. Přesně to si myslel i ten lump, který vás chtěl znásilnit. Nepoštěstilo se mu to, ale vám to umožnilo získat znovu svobodu. A pak - nějaká čistotnost není u primitivních národů na prvním místě, ale návštěva sanitárního bloku vám určitě prospěje. Civilizaci člověk ocení nejvíc, když nemá možnost využívat její výdobytky. A vezměte s sebou i Tora, ať využije našeho pohodlí. Ray vám přinese kombinézy."
Když oba odešli, Mark si z automatu vybral jídlo. Jedl roztržitě a stále se v duchu zabýval tím, co zažil. Do skládačky mu chybělo množství dílků a mátlo ho to. Když se Raxa vrátila a zářila svěžestí, daleko v úvahách nepokročil. Tor vypadal mnohem lépe, ale stále měl zoufale prázdný pohled.
"Najezte se a já se zatím taky očistím. Ten smrad, kterým mě Ray namazal, zamořuje vzduch a regenerátory už nestačí odstraňovat zápach."
Když se vrátil, Raxa s Torem právě dojídali.
"Pořád ještě jsem nepochopila, jakou náhodou jste se dostal až na tuhle planetu, o které přece Unie ani neví."
"Já vás totiž hledal, protože A2 mě přivolal na pomoc. Byl, chudák, celý nešťastný, že ztratil kontakt s vámi, s A1 a Pso. Prostudoval množství nemožných řešení, až v paměťových obvodech našel prostředek, jak se spojit s Rayem, a potom nám vysvětlil situaci."
"A vy jste přiletěli!" zvolala Raxa.
"Jsme přece vaši přátelé. A pak, Tor mi už několikrát pomohl."
Raxa zavřela oči a soustředila se. Zakrátko navázala kontakt s A2, který nijak neskrýval své nadšení.
"Jsem tak rád, že jste mě zavolala. Dělal jsem si starosti. S A1 pořád nemám spojení."
"Můžeš mě spojit s Pso?"
"To nejde! Nereaguje. Bojím se, že má poruchu a já nemám žádný program, abych se dostal k jeho obvodům."
"Díky, A2. Ozvu se ti za několik hodin."
Otočila se k Markovi a ušklíbla se. "Situace je skutečně tak zlá, jak jste říkal. Nevím, co dělat."
Mark nenápadně potlačil zívnutí. "Všichni jsme vyčerpaní. Pár hodin spánku nám přijde vhod. Potom nám to bude určitě uvažovat bystřeji. Vaše kabina je druhá zprava na hlavní chodbě. Dispozice je stejná jako na Neptunu a na něm jste už několik hodin byla."
Raxa se nostalgicky usmála. "Připadá mi to hrozně dávno, a přesto je to teprve několik let. Na Lesbanu jsem se k vám chovala velice krutě. Ale uznejte, že i vy jste mi způsobil dost nepříjemností."
"Nechme minulost minulostí. Jsem rád, že jste u mě na palubě. Hezky se vyspěte. Kdybyste něco potřebovala, stačí říct Rayovi."
* * *
V sále paláce se shromáždilo šest ovoidů.
"Co nám řeknete, bratře šest?"
Mysl bratra šest se na okamžik zakalila rozrušením.

"Otče představený, mám nepříjemnou povinnost informovat vás o vážné nehodě, ke které došlo dneska v noci v líhni."
"Co se stalo?"
"Přišel jsem na to ráno, když jsem šel do služby. Z neznámých důvodů se rozladila vlhkost a teplota. Kultury jsou vážně poškozeny a přežije jen několik, ale ani to není jisté."
Otec představený vyslal vzteklou vlnu. "Ale to je katastrofa! Než vypěstujeme další, potrvá to zase týdny! Jak mohlo k něčemu takovému vůbec dojít?"
"To nevím, otče. Když jsem včera večer odcházel, bylo všechno v pořádku. Vždycky se před odchodem přesvědčím, všechno kontroluji. Ale dneska ráno mi připadalo, jako by tam někdo vnikl násilím."
"Že by někdo z těch primitivů?"
"Je to docela pravděpodobná hypotéza. Nějaký divoch se dostal do líhně a kroutil knoflíky."
"Dnes ráno jsem byl jako obvykle v dole," ozval se bratr číslo tři. "Hlavní dozorce, nějaký Akor, mi připadal poněkud rozčilený. Chybělo mu pět vězňů, dvě samice a tři samci. Nejdřív si myslel, že zahynuli někde ve štole. Dvakrát prohledal celý důl, ale marně. Museli jsme to vzít na vědomí. Prostě zmizeli! A tři z nich podle něj přibyli teprve včera."
"To je přece směšné!" zaburácel otec představený. "Jak by se vymanili z našeho psychického vlivu? Bratrovi dvě přece nikdo nedokáže odolávat."
"Říkal jsem vám, že tyhle lidské bytosti jsou velice rozmanité a značně složité. Jedna z nich mohla reagovat jinak a ty ostatní odvedla."
Otec představený se zamyslel a potom zavrčel: "Tyhle katastrofy jsou důsledek stále větší neukázněnosti našich lidí. Uprchlíky okamžitě najdete a veřejně popravíte. Dále chci, aby celé okolí nepřetržitě hlídaly stráže. Bratr číslo dvě podnítí královu horlivost. A bratři biologové se dají bezodkladně do práce, aby v co nejkratší době dosáhli výsledků."

8

Mark vešel do pilotní kabiny. Spal osm hodin, dopřál si revitalizační koupel a cítil se svěží.
"Nic zvláštního," hlásil mu Ray. "Ta podivná loď je dál dole. Nejvíc mě zneklidňuje Torova loď. Je na oběžné dráze stejně jako Merkur. Vím, že je to velice nepravděpodobné, ale stejně se pořád bojím, abychom se nesrazili."
"Kontaktoval jsi A2?"
"Už několikrát. Ale bohužel nezná jejich dráhu a Pso dál mlčí."
"Jen klid. Určitě má zapojenou automatickou obranu."
"Doufejme, že nás ten pomatený hrnec nebude považovat za nějaký meteorit a nebude nás dezintegrovat. Dobře víš, jaké má účinné zbraně."
Mark se vrátil do salonu na snídani. Zanedlouho se k němu přidala Raxa. Působila unaveně, jako někdo, kdo toho moc nenaspal, ale oči jí zářily radostí.
"Marku! Myslím, že Tor je už zase v pořádku."
"Jak se vám to podařilo?"
Mladá žena prudce zrudla. "Včera jsem se vyptávala Raye. Prozradil mi, jak jste vyléčil tu malou divošku. Zkusila jsem to s Torem. Trvalo to dlouho, ale podařilo se. Teď ještě spí, ale myslím, že se už brzy probudí."
Mark jí vyzvedl z automatu talíř a kelímek syntetického džusu. Raxa se s chutí pustila do snídaně.
"Ta amnézie byla velice nepříjemná," povídala s plnými ústy. "Zajímalo by mě, co jsem na té planetě musela vytrpět."
"To vám můžu klidně říct. Těžili jste fosfáty, jedli jste hnusy, ale myslím, že se vás nikdo ani nedotkl. To ukázala vaše reakce, když se ten darebák začal o vás zajímat."
"Myslíte to vážně, Marku?"
"Čestné slovo."
"To se mi ulevilo," usmála se.
Váhavě vešel Tor. Působil vyčerpaně, měl kruhy pod očima a pomuchlaný obličej. Mark vyskočil, rozběhl se k němu a přátelé se objali.

"Raxa mě přivedla zase k životu a už mi ledacos vysvětlila, ale chci všechno slyšet pořádně od tebe."
Mark mu vše vyprávěl snad půl hodiny. Raxa Tora obsluhovala, dbala, aby se Tor pořádně nasnídal. Odstrčil prázdný talíř a ušklíbl se. "Uznávám, že jsem byl neopatrný. Ten mentální útok mě naprosto zaskočil. Jak se ti podařilo odolat?"
Mark se jen ironicky pousmál. "Jsem jenom takový pozemšťánek s primitivním mozečkem."
"Jen nebuď příliš skromný."
"Přiznávám, že jsem měl pomocníka."
Vyprávěl jim o svém příteli či spíš přítelkyni z rostlinné říše.
"Rád bych se s ní seznámil."
"Určitě se s tebou ráda pobaví. Neříkej jí to, ale myslím si, že se na té planetě trochu nudí. Je tam totiž jediná. Podobné kontakty jsou pro ni příjemným rozptýlením. Ale teď, pokud sis už trochu odpočal, bys měl navázat spojení s A2. Už si dělá o tebe starosti."
"Máš pravdu."
Robot odpověděl okamžitě a neskrýval svou radost. Potom se Tor pokusil o kontakt s Pso.
Deset minut se namáhal, rysy se mu křivily, snažil se mentálně probudit počítač, ale marně. "Zatraceně, ta mizerná vlna!" nadával. "Musím na to jinak. Bohužel mi nějakou dobu potrvá, než v paměti shromáždím všechny nezbytné prvky."
"Jdi si tedy do kabiny. Zatím nás nic nehoní. Já taky musím přemýšlet. Nechce se mi ty nešťastné lidi jen tak opustit."
* * *
Zilo seděl na trůně a poslouchal hlášení kapitána stráží. Urostlý chlap s nízkým čelem se necítil před svým pánem ve své kůži a ustrašeně pokukoval po podivném vejci vedle trůnu.
"Urku, jsem s tebou hrubě nespokojen," prohlásil vládce Norty ponurým hlasem. "Doslechl jsem se, že z dolu utekli nějací vězni. Proč jsi mě o tom hned neinformoval?"
"Nejdřív jsem si chtěl zjistit podrobnosti. K útěku došlo v noci, ale dozorci nic nepozorovali."
Zilo se ušklíbl. "Patrně byli příliš zaujati chlastem a kostkami. Akor dostane dvacet ran bičem a dozorci po deseti! A teď chci, abyste ty vězně co nejrychleji našli."
"Už budou asi daleko, Veličenstvo. Jestli chcete, přivedu vám jiné a mnohem víc."
"Ne!" zařval Zilo. "Chci ty, co utekli! Jestli uprchli v noci, nemohli se dostat do města. To znamená, že se skrývají na venkově, v nějaké vesnici, a nejspíš v té své. Odkud vlastně byli?"
"Tři z nich přišli včera," odpověděl pohotově Urk. "Přivedl je četař Pak z jedné osady na západě."
"Alf se tam vrátí a tu osadu vyslechne!"
Kapitán stráží si nenápadně setřel kapku potu z nosu.
"Četař Pak se včera nevrátil. Poslal jsem ho do nedaleké vesnice. Běžná výprava. Měl najít náhradnici za jednu servírku v kantýně, která brzy slehne."
"A cestou si tu novou vychutnal a potom usnul, což?"
"To bych neřekl, Veličenstvo. Za svítání je vyšla hledat další hlídka. Když jste si mě povolal, zrovna se vracela. Pak do té vesnice nedošel a nenašli po něm ani stopu. Určená dívka čekala na náš příchod."
"A co když ti uprchlíci na naše lidi zaútočili a potom jejich těla ukryli?"
Urk si vzdychl.
"Není to příjemná představa, ale musíme ji vzít v úvahu."
"Četař byl chlap jako hora a skvělý bojovník."
"Ale mohli padnout do pasti."
"To je o důvod víc, proč ty uprchlíky najít. A velice rychle. Svolej všechny naše lidi. Ať prohledají každou vesnici."
"Vím, odkud je Pak přivedl."
"Takže začni tam!"
Zilo se na okamžik zarazil, přivřel oči, jako by přemýšlel nebo přijímal příkaz.
"Chci," řekl pak tlumeným hlasem, "abyste je dostali živé. Na tom trvám. Chci si je vyslechnout osobně. Za správné provedení rozkazu mi ručíš hlavou."
Kapitán se uklonil až k zemi a odešel.

9

Mark vešel do salonu. Tor ležel ochable na relaxačním lůžku, pleť měl šedou, rysy ztrhané únavou a čelo zbrocené potem. Raxa mu dávala pít revitalizační nápoj. Otráveně se na Marka podíval.

"Nařídil jsem A2, aby ručně vypojil automatickou obranu a otevřel přechodovou komoru, abych se dostal na palubu své lodi. Nevyšlo to! Pso blokuje všechny mechanismy. Tak jsem vysílal ty nejintenzivnější mentální impulzy, ale taky to k ničemu nebylo. Jeho blok se mi nepodařilo prorazit."

"Ze všeho nejdřív by sis měl pořádně odpočinout," doporučoval mu Mark. "Organismus se ti po té otročině v dole ještě nevzpamatoval."

Tor se smutně usmál. "Je mi líto, že tě tak okrádám o čas."

"Tím se nevzrušuj. Mám ještě víc než deset dní dovolené, a když bude třeba, zažádám si o mimořádnou dovolenou. Do této soustavy jsem letěl s jediným cílem: najít tebe a Raxu."

"Toho cíle jste dosáhl velice rychle," poznamenala mladá žena.

"Ale nemyslím, že by tím má mise končila. Nemůžu odletět, dokud nezjistím, co je zač ta neznámá loď a ti ovoidi."

"To jsem se ptal taky," pokýval hlavou Tor. "Ti ovoidi určitě nepocházejí z této planety, ale přiletěli sem kosmickou lodí. Ale proč?"

"Právě na to bych rád přišel. Přemýšlel jsem o tom. Abych to zjistil, musím se vrátit do Norty. Ray půjde se mnou. Můžete zůstat na Merkuru, jak dlouho chcete. Pokud se vám podaří dostat se na vaši loď, stačí, když mi tady zapnete automatickou obranu. Ray vám ukáže, jak se to dělá."

Tor zlehka pokýval hlavou, ale dál se tvářil ustaraně.

"Jsi velice odvážný, Marku, ale buď opatrný. Ta mentální vlna je přímo ďábelská a může tě dostat nečekaně."

"To je mi jasné. Požádám Raye, aby si pro jistotu vypnul psychický přijímač."

"Uvítal bych, kdyby zůstal v rádiovém spojení s A2, cítil bych se klidnější."

"Souhlasím. Pravidelně tě bude informovat."

Tor se zamyslel, chvíli váhal a potom řekl: "Kdybys náhodou narazil na A1, pokus se ho vzít s sebou. Je to věrný druh a stýská se mi po něm. Cítím k němu stejné přátelství jako ty k Rayovi."

"Slibuju ti, že udělám vše, co bude v mých silách."

"Já věděl, že nemáš rozum," ozval se Ray. "Pojď, musíme se připravit, jestli tam chceme přistát ještě před svítáním."

V přechodové komoře se opět postříkali oním zápachem a Ray vytáhl tentýž převlek, který měli předtím.

"Je to vyprané, ale musel jsem vyrobit nové zbraně, když jsme ty staré nechali ve vesnici."

Za půl hodiny už modul vstupoval do hustých vrstev atmosféry.

"Přistaneme na stejném místě jako posledně?"

"Blíž Norty, ušetříme si jeden den cesty."

Modul se zvolna snášel k zemi. Mark si vpravo všiml jakési rudé záře.

"Jako by tam cosi dohořívalo..."

"Přesně tak. To je Klizova osada."

"Přistaň u ní. Chci vědět, co se tam stalo."

Android sáhl na páky, modul změnil směr a hladce přistál na paloučku.

První paprsky dne pronikaly listovím, když se pozemšťané dostali k osadě nebo spíš k tomu, co z ní zbylo. Všechny chatrče shořely a zbyla z nich jen hromada dohořívajících a doutnajících trámů. Z jedné zůstal napůl shořelý sloup a k němu připečená jakási hmota. Markovi se zvedl žaludek. Ten škvarek býval kdysi lidskou bytostí.

"Ten chudák zaplatil za náš útěk," vzdychl si. "Ale co se stalo s ostatními?"

"Pozor!" zašeptal Ray. "Moje detektory registrují něco vlevo, jedna bytost v křoví."

Přátelé ušli ještě pár kroků, potom Ray prudce skočil do křoví. Skoro okamžitě se vynořil a za sebou táhl U'Kuna, který byl celý zelený strachy.

"Kdo to udělal?" zeptal se Mark.

"Vládcovi muži! Náčelník Kliz rozestavil stráže a ty nás varovaly před jejich příchodem. Všichni utekli,

jenom Kliz chtěl zůstat, i když jsem ho zapřísahal, aby utíkal s námi. A Maka se od něj nechtěla odloučit."
"A co ty?"
"Schoval jsem se v křoví a viděl jsem všechno. Přišlo jich přes deset, s velitelem. Měl přilbu s rudým chocholem. Hledal vás a ještě dva uprchlíky. Kliz přísahal, že vás neviděl, ale on mu nevěřil. Vojáci pak náčelníka připoutali ke kůlu a začali ho bít. Maka nevydržela otcův křik a vyběhla ven." V očích se mu objevily slzy. "Chytli ji a vyslýchali. Trvalo to přes hodinu. Snad stokrát jim řekla, že jste se vrátili do své vesnice. Ten důstojník byl hrozně vzteklý. Pak nařídil, aby zapálili chýše, i tu, k níž byl připoután Kliz. Nakonec odešli a Maku si vzali s sebou."
"Kam?"
"Určitě do Norty. Slyšel jsem jejich velitele, že prý vládce chce Maku vyslechnout osobně." Nešťastníka najednou popadl vztek. "A za to všecko můžete vy!"
"Mysli si, co chceš," povzdechl si Mark. "Částečně máš pravdu. Ale nezapomeň, že nebýt nás, tak tě rozsápal targa a že Maku odvedli vládcovi muži. Naše chyba je jenom v tom, že jsme ji vzali na útěku s sebou. Ale radil jsem jí, aby se schovala. Netušil jsem, že vládce dá vaši osadu zničit. Odpusť mi."
U'Kun neříkal nic, hlavu měl skloněnou a po tvářích mu stékaly slzy.
"Slibuju ti, že udělám všechno, abych ti přivedl Maku zpět," dodal Mark.
Nešťastný mladík nereagoval, očividně Markovi nevěřil. Mark u něj ještě chvíli stál, potom se rázně otočil a odešel s Rayem.
* * *
Maka už hodiny visela za ruce na trámu, kolem zápěstí měla železné náramky. Stěží se nohama dotýkala podlahy, a když si chtěla trochu ulevit, musela se postavit na špičky.
Oddíl, který ji zajal, se vrátil do hradu v noci. Okamžitě ji odvedli do malé klenuté místnosti, do níž proudil vzduch dvěma maličkatými okénky. Osvětlovaly ji dvě louče upevněné na zdi.
Zavrzaly dveře a dívka k nim obrátila hlavu. Vešel král a s ním jako vždy ono podivné vejce. Zilo se postavil před Maku a dlouze se na ni zahleděl. Rty se mu zkřivily v úšklebku a odhalily dlouhé žluté zuby.
"Potřebuju přesný informace," zabručel hlubokým hlasem. "A žádný lži! Dám ti nejdřív ochutnat, co tě čeká, když mi neřekneš celou pravdu."
Z opasku vytrhl bič s krátkou rukojetí a šesti řemínky. Zvedl paži a vší silou uhodil. Řemínky se Mace zaryly do boku a ubohá dívka zavyla bolestí. Zilo ji udeřil ještě několikrát, do zad, do stehen a hlavně do hýždí.
Její křik zvolna slábl a vystřídalo ho skučení. Zdálo se, že krále pohled na svíjející se a trpící tělo natolik fascinuje, že se bičování snad ani nenabaží.
Nakonec přece jen ustal. Ruka mu zkameněla nad hlavou, jako by ho ovládala nějaká vyšší síla. V této pozici setrval asi minutu a chvěl se jako osika. Pak se mu do mysli vrátil klid. "Jak se ti podařilo utéct?" otázal se suše.
"To nevím, Veličenstvo, přísahám, že nevím. Poslední, na co si vzpomínám, je to, jak jsem vás spatřila poprvé. Když jsem se pak probrala, byla jsem někde v lese."
"A co se tam dělo?"
Maka váhala a tváře jí znachověly. Zilo se znovu rozpřáhl karabáčem a dívka si pospíšila s odpovědí.
"Milovali jsme se s Markem. Bylo to nádherné."
"A kdo byl ještě s ním?"
"Ray a další dva lidé, které neznám. Světlovlasý muž a hnědovlasá žena."
"Co bylo dál?"
Nebohá Maka se v jednom kuse třásla.
"Už nevím! Au!" Rána přes stehna ji přivedla k řeči. "Přišla tam hlídka. Ten velký četař a ještě čtyři. Viděl tu hnědou ženu a chtěl ji odtáhnout stranou a znásilnit, jak to dělá se všemi."
"K věci!" zařval na ni Zilo, který si nepřál, aby se příliš mluvilo o chování jeho lidí.
"To jsem nepochopila. Ta žena se nebránila, poddávala se. Ale najednou se otočila a uhodila ho. Velice rychle a dost silně, protože než padl na zem, zařval bolestí. Byl asi mrtvý."
"Blbost. Paka nemohla porazit nějaká ženská. Lžeš!"

Zilo se napřáhl a chtěl ji znovu přetáhnout bičem, ale mentální příkaz ho zastavil.
"Pokračuj!"
"Jeden voják chtěl zasáhnout, ale ta žena sebrala četaři meč a zabila ho."
"Co dělali celou tu dobu ostatní?"
Maka měla takový strach, že už nedokázala nic zamlčovat. Rozplakala se a zamumlala: "Postarali se o ně Ray s Markem. Netrvalo to ani minutu."
"Co udělali s těly?"
"Nevím, to nevím!" vykřikla. "Mark mi nařídil, abych šla pryč, abych se vrátila domů."
"A kam šel on?"
"Říkal, že se vrací do své osady, někam daleko, k horám." Zilo svraštil obočí a přivřel oči. Jeho mysli se zmocňovala mentální vlna.
"Mluví pravdu. Ty dva je třeba najít. Pošli všechny stráže, ať pročesají oblast. Ti dva mají jenom dva dny náskok. Měli by je dostat bez problémů. Těm, kteří je dostanou, slib pohádkovou odměnu a těm, kteří neuspějí, tresty."
"Vyrazí hned za svítání, pane."
"Dobře! A teď ji zase uzpůsobím, aby se mohla vrátit do dolu."
"Není spěch. S vaším dovolením bych si ji rád ponechal jako služebnou."
"Dělej si s ní, co chceš, ale vyžaduji rychlé výsledky. Jestli selžeš, poneseš následky. Sesadím tě a nahradí tě Urk!"
Na ta slova ovoid opustil celu. Zilovi jeho slova zřejmě nahnala strach, protože zůstal ještě několik minut bez hnutí. Potom se mu oči při pohledu na pružné dívčí tělo rozjasnily. Uvolňoval jí kovová pouta a přitom ji občas štípl do ňader.
Nebožačka padla na kolena. Byla příliš vyčerpaná, než aby mohla vstát. Zilo ji srazil na kamennou dlažbu a vrhl se na ni. Tlumený křik zakrátko potvrdil, že dosáhl svého.

10

Mark se zastavil na jednom palouku. V paprscích zapadajícího slunce viděl před sebou Nortu. Zbývalo jim už jen zhruba deset kilometrů.
"Počkáme na noc a potom budeme pokračovat. Nestojím o to, aby nás chytila nějaká hlídka."
Natáhl se u kmene dubu a pomalu cucal tabletu, kterou mu dal Ray. Stejně je to pokrok! Pokrok je však vždycky bohužel na úkor chuti...
Mark myslel na všechno a na nic a zakrátko upadl do spánku. Vzbudil ho až důvěrný známý Rayův hlas.
"Už je dvě hodiny noc. Můžeme vyrazit."
Když se konečně dostali ke hradbám, Ray se zeptal: "A co dál? Nepředpokládám, že chceš zabouchat na bránu."
Mark se podíval na oblohu, po níž se hnala temná mračna, která ji dělala ještě temnější.
"Nejjednodušší bude, když použiješ antigravy a přeneseš mě na druhou stranu. I kdyby se stráž dívala nahoru, neuvidí nás."
Android pokývl hlavou a popadl Marka do náruče. Podivná dvojice se tiše vznesla. Mark znovu pomyslel na vědce a techniky, kteří vyvinuli tak dokonalého robota.
Přeletěli hradby a octli se v jakési temné a špatně dlážděné uličce.
"Mám v paměti jen přibližný plán města. Kam chceš jít?"
"Do centra. Jistě tam bude nějaká krčma nevalné pověsti."
"Pojď za mnou, určitě brzo najdeme nějaký vývěsní štít."
Vyrazili nazdařbůh do úzkých uliček, mezi nízké domky. Strouha uprostřed sloužila za stoku, aspoň podle zápachu, který se z ní linul.
"Hele, tamhle na konci by podle vývěsního štítu mohlo být nějaké pohostinství." Android na chvíli zaváhal. "Nedovedu si tu kresbu dost dobře vysvětlit. Těžko říct, jestli je to hostinec, krčma, nebo bordel."
Mark, který v té tmě neviděl vůbec nic, se jen zasmál. "Ono je to jedno, hlavně že máme kam jít."
Strčili do těžkých dveří a vešli do prostorné místnosti s nízkým stropem, kterou osvětlovaly jen olejové

lampy. Bylo tam několik stolů, ale pouze jeden byl obsazen pěti hosty, kteří házeli podivnými osmihrannými kostkami.
O bar z hrubého, neopracovaného dřeva se opíraly tři dívky a pozorovaly hráče. Byly mladé, hnědé, v krátkých halenách s rozparkem na boku, takže jim byla vidět stehna. Za barem se tyčila statná děva, měla výrazné rysy a vlasy vyčesané do drdolu.
Hráči se na příchozí podívali, ale pak se dál věnovali hře. Občas vykřikli vzrušením.
Mark prošel kolem baru a požádal: "Přines nám něco k pití."
Majitelka jen přikývla.
Usadili se u rohového stolu a Ray zabručel: "Ještě jsme neviděli místní měnu, pokud vůbec nějakou mají. Ne aby ses tedy příliš rozšoupl."
"Necháme tady jako zástavu meče. Určitě nám dají dobrou cenu."
"Obsluha se nijak nepřetrhne," poznamenal Ray. "Jen se podívej, ta barmanka se ještě ani nehnula."
Ozval se hlasitý smích a oba se obrátili. Jeden z hráčů, urostlý hnědý chlap s upatlanou košilí rozhalenou na chlupatých prsou, vstal a halekal: "Vyhrál jsem! A teď to roztočím."
Přešel místnost a zastavil se u stolu pozemšťanů. Podél boků se mu klátily pěsti připomínající kyje.
"Neměli jste sem chodit! Tohle je můj rajón. Ani královští žoldáci si sem netroufají."
Popadl stůl a odhodil ho. Mark a Ray vyskočili a postavili se mu do cesty.
"Jsme v tomhle městě cizí a tohle jsme nevěděli. A stejně jako vy nemáme rádi vládcovy lidi."
"Ale to ještě není důvod, abyste mi sem lezli." Ukázal na Marka, otočil se na své druhy a uchechtl se. "Začnu tady tím."
Ray se chystal zasáhnout, ale Mark mu pošeptal: "Postarám se o něj. Dávej zatím pozor na ostatní."
Před pozemšťanem se tyčil učiněný kolos, převyšoval ho nejméně o hlavu.
"Moc ho nepochroumej, Kor-Bo, je to docela pěknej kluk," zahihňala se od baru hnědovláska s drzým nosíkem.
"Až s ním skončím, tak ho nepoznáš," ušklíbl se obr.
Dívka odvedla Markovu pozornost v té nejméně příhodné chvíli. Nezaregistroval včas úder, který mu mířil do obličeje. Hlava mu odletěla dozadu. Kor-Ba si byl příliš jist svou silou, a tak ho překvapilo, že protivník je ještě na nohou. Něco takového se mu přihodilo prvně v životě! Tím ztratil cenné vteřiny a umožnil Markovi, aby se vzpamatoval a uskočil stranou, jinak by ho byl obr zatlačil ke zdi. Když Kor-Ba přešel do dalšího útoku, Mark se vyhnul pravému háku, který mu mířil na bradu, a udeřil protivníka levicí do žaludku. Hned nato následoval zvedák do čelisti.
Obrovi se zaleskly oči překvapením.
"Je dobrej," prohodil ke svým užaslým přátelům. "Začíná to bejt zajímavý!" Udělal fintu levačkou a prudce zaútočil pravicí, která však jen lehce škrtla o Markovo ucho. Na oplátku vyinkasoval direkt do obličeje, až se mu rozskočil ret. Kor-Ba ustoupil o krok a nenávistně se na pozemšťana zahleděl. Dýchal zhluboka a hlasitě, potom divoce zařval a vrhl se vpřed s napřaženýma rukama, jako by chtěl Marka zaškrtit.
Náhle měl pocit, že se srazil s divokým koněm, a křik mu zamrzl v hrdle. Mark ho nakopl do solárního pletence. Obr se zastavil a ztuhl. Nemohl dýchat, obličej mu modral. Z posledních zoufalých sil zaútočil se skloněnou hlavou jako rozzuřený býk. Pozemšťan udělal jen půlobrat a rozběhnutého obra popohnal prudkým úderem hranou malíku do šíje. Kor-Ba letěl ještě několik metrů, rozplácl se o podlahu a zůstal ležet.
Jeho druzi se chvíli ohromeně dívali na nečekaně drsný vývoj zápasu a potom se začali zvedat. Přistoupil k nim však Ray s rukou na rukojeti meče. Zastavili se. Mark došel ke své oběti, které se zatím podařilo se posadit. Podal obrovi ruku a řekl: "Usmíříme se, nebo chcete pokračovat v téhle směšné debatě?"
Kor-Ba prudce potřásl hlavou, aby si v ní udělal jasno, a vyplivl krvavou slinu. Popadl protivníkovu ruku. S pozemšťanovou pomocí došel ke stolu svých přátel, kteří jim rychle udělali místo.
"Nevím, kde se tu bereš," zahekal, "ale můžeš se chlubit tím, že jsi první, kdo mě poslal k zemi."
"Měl jsem prostě jenom štěstí," řekl skromně Mark, aby dal náplast na soupeřovu poraněnou pýchu.
"Jsme z jedné osady pod horami. Život je tam drsný. Aby člověk přežil, musí se ohánět."
"Sun-Jo! Přines nám něco k pití!" křikl Kor-Ba na hnědovlásku.

Tentokrát majitelka ožila a načepovala ze sudu světlou pěnivou tekutinu. Každý dostal číši a Kor-Ba se rozchechtal. "Na vaše zdraví!"
Ray ochutnal a mrkl na Marka, že může bez obav pít. První pohár měli zakrátko v sobě a Kor-Ba objednal další.
"Co chcete v Nortě?" zeptal se.
Mark chvilku uvažoval. "Když jsme odcházeli z osady, chtěli jsme do královských služeb."
Domácí ztuhli a jeden z nich sjel rukou k dýce za opaskem. Mark předstíral, že si nevšiml změny chování, a pokračoval. "Ale když jsme viděli, jak se jeho lidi chovají v některých osadách, úplně nás přešla chuť."
Atmosféra se rázem uvolnila.
"Jestli tady nenajdeme nějakou práci, zase se rychle vrátíme. Jsme taky dobří lovci a nějaká osada nás určitě přijme. Třeba už jen proto, abychom nahradili ztráty po vládcových raziích."
"Když budete šikovný, můžete zůstat i v Nortě," řekl Kor-Ba. "Máme tady dost bohatejch měšťanů a těm není problém pomoct od peněz, když už jsou tak neopatrný a toulají se večer venku. Kousek odtud je takovej dům s ochotnejma holkama a tam oni rádi choděj. Proti jejich manželkám je to příjemná změna. Když přijdou o prachy, jen málokdy si jdou stěžovat, protože by jinak museli vysvětlovat, kam šli a proč tam šli a podobně. Nechcete se podívat, jak to děláme?"
"Dneska večer," odpověděl Mark, "toužíme jen po nějakém místečku, kde bychom se mohli vyspat. Byli jsme na cestě celý den a jsme utahaní."
Kor-Ba se rozchechtal na celé kolo. "Myslím, že když řekneš Sun-Je, určitě ti nabídne pohostinství. A my teď vyrazíme do práce!"
Pět mužů potichu vyšlo na ulici a hnědovláska přistoupila s úsměvem k Markovi. "Pane, ukážu vám váš pokoj."
Mark za ní vyšel do patra. Otevřela dveře a potom kousíček ustoupila, aby mohl vejít. V komůrce byla jen postel a stolek, na němž čadila svíčka. Dívka pomohla Markovi ze šatů a uložila ho do hrubých lněných pokrývek.
S naprostou samozřejmostí si rozepnula halenu, která jí sklouzla k nohám. Vylouplo se z ní pružné, mladé, dychtivé tělo. Krátce se hrdelně zasmála, potom se přitiskla k Markovi a jemu se rázem zrychlil puls. Aby odmítl takovou nabídku, to by musel být svatý. A Mark v žádném případě světec nebyl.

11

Mark potlačil zívnutí a sešel do výčepu. Sun-JaSun-Já se projevila jako velice nadaná milenka a jejich hrátky se protáhly dlouho do noci. Posadil se ke stolu, ale vyhnul se ironickému pohledu Raye, který se zrovna bavil s majitelkou podniku. Statná žena ho přímo hltala očima.
Toužebný pohled hned odvrátila, vytáhla odněkud paštiku a postavila ji před Marka. Ray si k němu přisedl. Mark vytáhl dýku, odkrojil si pořádný kus a s chutí se do něj zakousl.
Majitelka si přisedla k Rayovi. "Pro naše přátele to byla špatná noc," stěžovala si. "Narazili na hlídku a museli si to s ní rozdat. Tři vojáci byli zabiti a jeden z našich. Kor-Ba se sem vrátil jen s potížemi a po četných oklikách. Ale já mu říkala, ať nikam nechodí... Už tři dny jsou plné ulice stráží. Navíc jsou stálé hlídky u dolu a u starého chrámu. Něco se děje."
"Kde je ten chrám?" zeptal se Mark s náhlým zájmem.
"Nedaleko královského paláce. Dřív se tam lidi modlili, ale král ho dal zavřít a nikdo nesmí dovnitř. Občas tam vejdou nějací otroci, ale nikdy už nevyjdou ven. Jenom ta velká vejce, která ochraňují krále, tam vcházejí a zase vycházejí."
"Rád bych se do toho chrámu podíval."
"Já na vašem místě bych ve dne na ulici ani nevytáhla paty. Královi muži využijou toho nočního incidentu k zatýkání a získávání dalších otroků."
"Máš asi pravdu. Počkáme na noc," rozhodl Mark a ukrojil si další kus paštiky. "Přines nám něco k pití."
Když se hostinská vzdálila, Ray zašeptal: "Pořádně se najez, musíš nabrat síly. Dobře vím, že jsi prožil příjemnou noc, ale zřejmě značně vyčerpávající."
"A co ty?"
"Bylo to velice zajímavé! Hostinská byla zanedbávaná a já se jí to snažil vynahradit. Nemyslím, že by

litovala."
"Dej si pozor!" smál se mu Mark. "Pýcha předchází pád."
"Co budeme dělat teď?"
"Moc by mě zajímalo, co je v tom chrámu, ale musíme vydržet do noci. Nemá smysl narazit ve dne na nějakou hlídku." Mark se líně protáhl. "No, zatím mi troška spánku určitě neublíží. Nezapomeň, že mám dovolenou."
* * *
Kor-Ba měl na klíně velkou blondýnu a trochu bolestivě ji popleskával po stehnech. S nosem zabořeným do bujných ňader řekl: "Proč lízt dneska večer na ulici? To je o hubu! Já se včera poučil. Popijem a potom úkazem slečinkám, že jsme zdraví hoši." Viděl, že pozemšťané chtějí něco namítat. "Dávejte si pozor. Jeho lidi jsou v podstatě na každým rohu. Stali se z nich machři na různý pasti."
Ulička se utápěla v naprosté tmě. Ze strouhy se táhl takový zápach, až se zalykali a zvedal se jim žaludek. Ray se po několika krocích zastavil.
"Za rohem je několik individuí."
"Patrně čekají na našeho přítele Kor-Bu. Doufejme, že zůstane mezi prsy té holky."
"Podle mě neopovrhnou jiným úlovkem," zavrčel android. "Nechme to radši na zítřek."
"Už jsme ztratili dost času. Použijeme antigrav. Noc je tak temná, že by si nás nevšiml ani náměsíčník."
Po třech minutách tichého letu se dostali nad bývalý chrám. Byla to velká čtvercová budova z kamene a s taškovou střechou.
"Vpředu je hlavní vchod a pak je na pravé straně ještě boční. U obou jsou stráže."
Pozemšťané přistáli v uličce vedoucí k hlavnímu vchodu. Čtvrt hodiny pozorovali hlídku, jež přecházela sem a tam. Mark se opíral o roh jednoho domku a odhadoval vzdálenost, která je dělí od hlavního vchodu.
"Rayi, připrav si anestetický granát."
Android vytáhl z dutiny v pravém stehně skleněnou kuličku o průměru tří centimetrů, naplněnou žlutou tekutinou.
"Hoď ji, až se budou míjet."
Stráže Rayovi usnadnily úkol, protože se zastavily na pár slov. Ani neslyšely, jak kulička dopadla a rozbila se. Tekutina se okamžitě vypařila. Za necelých deset vteřin se hlídka tiše skácela k zemi.
Vrata byla z bronzu s masivní závorou na zámek.
"Jedním úderem je nevyrazíme," konstatoval Ray. "Musím použít laser."
"Tak si pospěš!"
Zámek neodolával o nic déle než stráže a brzy vešli do jakési temné místnůstky. Ray rozsvítil krční reflektor a pruh světla sjížděl po stěnách. Před sebou spatřili jakési dveře. Chvíli za nimi poslouchal, ale když nic neslyšel, otevřel je.
"Hele, oni už přišli i na elektřinu," uchechtl se Mark, když ho oslnilo prudké světlo vycházející z několika míst.
Hned nato zbledl a zamrazilo ho. Byla to prostorná místnost a v ní asi dvacet stolů z černého kamene. Nad každým stolem svítila lampa, která osvětlovala nahé tělo. Mrtvoly byly rozpitvány, ale každá jinak. U jedné byly vidět svaly, šlachy a šlachové blány, u jiné zas žíly a tepny obnažené do všech vlásečnic. Jinde se zase perleťově bělaly nervy.
Mnohem horší byl pohled na zadní stoly. Obnažené mozky a míchy. Proti nim zase rozřezaná břicha a hrudní koše.
Mark si otřel pot z čela a zhluboka se nadechl, aby se mu tak nesvíral žaludek.
"Pitevna," vydechl. "Nějaké cizí bytosti zkoumají dopodrobna lidská těla. Pochybuju, že to dělají domorodci."
Přešli sál a na druhém konci objevili další dveře, které vedly do menší místnosti. Na laboratorních stolech tam našli různé přístroje.
"Vypadá to na analytickou laboratoř," řekl Ray. "Bohužel tady nevidím žádný nápis, podle kterého bych poznal, oč přesně jde. Ale soudím, že to bude něco s mikrobiologií."
"Půjdeme dál," zabručel Mark.

Po točitých schodech se dostali do patra, kde se nacházela další hala. Mark nedokázal potlačit překvapený výkřik. Výjev, který spatřil, byl natolik děsivý, že překonával vše, co by si mohl představit pomatený mozek.
"Ne, to ne! Taková zvěrstva snad ani nejsou možná!"
Podél stěny stála lehátka a na každém leželo jedno lidské tělo obklopené složitou aparaturou. Z těl vycházely dráty, elektrody a hadičky, které vedly do měřicích přístrojů. Na každém těle byla přisáta jedna z těch zelených koulí s červeným vrškem. Jejich kořeny se nořily do organismu. Každá koule však byla implantována na jiném místě: na hlavě, na obličeji, na krku, hrudníku, břiše, na zádech a dokonce i mezi stehny.
Ray si těla prohlížel skenovacím detektorem.
"Některé kořeny zarůstají do velkých cév a jiné do nervů."
Cosi zavrzalo a Mark se otočil. Do dveří vcházel ovoid a tlačil vozík s množstvím lahviček. V prudkém světle se mu horní část těla silně leskla. Marka zaplavila mentální vlna, bylo v ní překvapení a zlost. Jedno chapadlo se k nim napřáhlo.
"Pozor! Zesil pole," vykřikl Ray. "Má laser."
Hned nato zasáhl Marka do obličeje rudý paprsek. Na chvíli ho oslepil, takže neviděl okamžitou Rayovu reakci. Android o podivné bytosti rovněž nevěděl nic, a proto zamířil na místo, kde zaregistroval ohnisko energie. Na chvíli ho zachvátila úzkost, že jeho zásah byl neúčinný. Ovoid šel dál a stále na něj mířil. Že by i on měl silové pole?
Náhle se bytost zastavila a chapadla jí postupně poklesla. Ray si pořád ještě nebyl jist a tentokrát zamířil na stříbřitou část, která praskla jako vaječná skořápka. Pod ní se ukázala zelená koule o průměru asi čtyřiceti centimetrů.
Další laserový paprsek ji přepůlil a zevnitř vytrysklo cosi narůžovělého. Krev? Míza?
Mark už zase viděl a opatrně přistoupil k nehybnému ovoidu.
"Myslím, že tomu začínám rozumět. Spodní část je robot. A ty... říkejme tomu kořeny tohoto svinstva vedou do černého pouzdra, které zřejmě všechno řídí. Ostatní vedení jde semhle... Můžeš ten otvor zvětšit?"
Laser přeřízl kovový pásek a zevnitř začala vytékat žlutá tekutina.
"To je zásobník živného roztoku."
Ray rychle odebral vzorek. "A má stejné složení jako ty fosfáty z dolu."
"Všechno tady nahraj!"
"Už se stalo. Zneklidňuje mě jeden detail. Ty bytosti jsou silní telepati. Co když mají mezi sebou spojení? Bylo by asi moudré zmizet odtud co nejdřív, protože neznáme kvalitu jejich zbraní. Kromě laserů mají možná i dezintegrátory, proti kterým by naše ochranná pole nic nezmohla."
Mark zavrtěl hlavou a ukázal na sál.
"Ale nemůžeme připustit, aby pokračovali v podobných experimentech. Ti nešťastníci jsou ještě naživu a bezpochyby ukrutně trpí. Musíme tenhle chrám zničit."
"Nemám na to dost zápalných granátů," zrevidoval Ray své zásoby. "Tyhle staré kamenné budovy jsou velice solidní a nějaký požár tady nemá smysl. Musel bych několikrát nasadit dezintegrátor a to je v rozporu se zákonem o nevměšování."
"Ale ti bídáci ho porušují!" vykřikl Mark. "Počkej. Něco mě napadlo. Když tady mají elektřinu, musí tu někde být i generátor. Ten by se nám mělo podařit zničit."
Android uvedl v činnost detektory. "Je to tak! Je pod zemí. Pojď rychle za mnou, nemá smysl tvrdnout tady."
Rychle seběhli do přízemí. Ray musel vyrazit dveře, aby se dostal do klenutého sklepení. Uprostřed našli hranatý stroj, který tiše vrčel. Vycházelo z něj asi deset silných kabelů, táhly se po zdech a potom procházely stropem.
"Je to generátor na lehce obohacený uran, ale ještě primitivní. Můžeme zařídit zkrat, od kterého pak všechno chytne."
"Neohrozí nás záření?"
"Kovové pouzdro by mělo vydržet."

Android přeřízl laserem několik kabelů a propojil je jinak.
"Rychle pryč, za dvě minuty se všechno speče a nastane výbuch. Otřese sloupy tak silně, že se jich několik zřítí."
Mark se celý udýchaný zastavil před východem.
"Stráže chrní dál," hlásil mu Ray.
Rychle se dostali za roh jednoho domu. Mark se přitiskl ke zdi a díval se na chrám, který bylo v noci stěží vidět.
"Zdá se, že ti to nefunguje," zneklidňoval se.
"Jen trošku strpení. Kritickou teplotu to dosáhne až tak za patnáct vteřin." A skutečně, ozvalo se temné zaburácení, které sílilo. Najednou se hlavní vchod rozletěl a z něj vyšlehly plameny. Ozářily náměstí a prchající stráže. Hned nato se jeden rohový sloup zřítil a s ním kus střechy. Druhý ho zakrátko následoval.
"Destrukce pokračuje velice slibně," poznamenal Ray. "Za pár minut se bude náměstí hemžit lidmi a bude to tady samá stráž. Za takové situace budou sbírat každého, kdo jim padne do rukou, a teprve potom se ptát."
Pospíchali ulicí pryč a nad hlavami se jim rozlétávaly okenice. Lidé na sebe křičeli z okna do okna, z domu do domu.
Na dalším rohu Ray Marka popadl a vznesl se s ním. Díky své skvělé topografické paměti se záhy dostali do hospody.
Kor-Ba a jeho lidé se tam vesele bavili, ale dávali si pozor, aby nebyli příliš hluční. Majitelka podniku si spokojeně mnula ruce. Nejenže točila jeden džbánek piva za druhým, ale na schodech vládl čilý provoz, zákazníci chodili s dívkami nahoru a dolů. Dneska bude báječná tržba!
Příchod pozemšťanů přivítal potlesk a jásot. Po několika přípitcích na jejich počest se Kor-Ba Marka zeptal, jaká byla noční procházka.
"Dobře jste udělali, že jste zůstali tady," odpověděl Mark skromně. "Stráže na vás měly políčeno hned za rohem."
"A jak jste se přes ně dostali?" podivil se Kor-Ba.
"Nehlídali střechy," usmál se Mark. "Ulice jsou jinak prázdné. Jestli to půjde takhle dál, přijdeme o obživu."
"To přejde," usmál se Kor-Ba a pokrčil rameny. "Za pár dní se to zklidní a můžeme se dát zas do práce."
"Kéž by vás nebesa vyslyšela," vzdychl si Mark.

12

V paláci se sešlo pět ovoidů. Nekoordinované pohyby chapadel svědčily o tom, že jsou čímsi zneklidněni.
"Klid, prosím," žádal největší ovoid. "Bratře dvě, vysvětlete nám, co se stalo!"
Oslovený si ještě pár vteřin urovnával myšlenky.
"Dneska ráno, krátce před svítáním, jsem dostal zprávu, že chrám, kde jsme měli výzkumné centrum, zničil požár. Navíc bratr pět neodpovídá. Obávám se, že při katastrofě zahynul."
"Co přesně se stalo? Chci jasnou odpověď."
"Odebral jsem se na místo neštěstí s králem a strážemi. Odklízecí práce teprve začínají, protože nejdřív bylo třeba uhasit požár. Museli na to nahnat pěkný počet lidí, udělali řetěz a hasili obyčejnými vědry. Prohledání chrámu si vyžádá čas, protože patro, kde se prováděly výzkumy na lidských bytostech, se zřítilo."
"Byla budova střežena?"
"To ano, ale dva strážní u bočního vchodu usnuli. Tím se vysvětluje, proč byl poplach vyhlášen tak pozdě."
"Už jste je vyslýchali?" skočil mu do řeči bratr čtyři. "Co když byli omámeni?"
"Neměl jsem na to tolik času. Zilo je dal ze vzteku na místě oběsit. Domnívám se, že příčinou požáru je generátor."
"To není možné, byl několikanásobně jištěný."

"To vím. Nerad to říkám, ale měli bychom uvažovat o možnosti obrovské sabotáže."
"To byli ti uprchlíci!" zaryčel otec představený. "Nikdo jiný to nemohl být!"
"Jenže," namítl bratr dvě, "z výslechu té dívky, která rozhodně nelhala, vyplývá, že utekli do lesů. Určitě."
"Tak se asi vrátili! Nejdřív nám někdo zničí líheň, potom přijdeme o výzkumné centrum, to už nemůže být jenom nějaká shoda náhod. Máme proti sobě záludného nepřítele, který nám chce škodit a zablokovat naše projekty. A jejich dalším cílem teď bude buď naše loď, nebo my."
"Tu střeží ustavičně deset mužů."
"Jestli jsou stejně neschopní jako palácová stráž, pak se musím právem zneklidňovat."
"Nařídím králi, aby stráže u lodi posílil."
"Já teď nařizuji, aby ti uprchlíci byli polapeni co nejdřív."
"Ale jak na to?" zasténal bratr dvě.
"Hlavní dozorce v dole, myslím, že se jmenuje Akor, je viděl. Ať je tedy popíše. Pak královým mužům nařiďte, ať seberou všechny, kteří tomuto popisu odpovídají. Akor si je prohlédne a označí ty pravé. Hlavně si pospěšte!"
Bratr dvě odcházel za svým úkolem a otec představený se pustil do bratra odpovídajícího za líheň.
"Běda! Žádný exemplář nepřežil! Můžeme začít zase od začátku. Ještě že nám zbyla semena! A protože práce bratra čtyři budou přerušeny, dokud nezřídí novou laboratoř, nové rostliny mohou zatím vyrůst."
"Bohužel je tomu tak. Bratře čtyři, kdy začnete s novým výzkumem?"
"To nevím, Ctihodný. Přišel jsem o cenný materiál a ještě nevím, jestli se dá opravit nebo nahradit tím, co zbývá na palubě lodi. Nejdřív si musím zjistit, co se dá zachránit z trosek. Potom musím najít jiné a bezpečnější místo."
"Hrad by byl k tomu účelu nejlepší. Jedna věž tam bude ode dneška večer volná. Pravidelně mi dávejte vědět, co potřebujete a k čemu jste dospěl."
* * *
Marka vzbudilo cvaknutí dveří. Sun-Ja, která mu na tuto noc opět poskytla své lože, se posadila současně s ním a přikrývkou aspoň částečně zakryla svou nahotu. U postele stála majitelka podniku.
"Rychle vstávejte! Královi muži prohledávají všechny domy a zatýkají. Musíte se schovat."
Mark se rychle oblékl a zapnul si ochranný opasek. Na chodbě se setkal s Rayem a Kor-Bou.
"Dělejte, mám úkryt v sousedním domě, ale musíme se tam dostat po střeše."
Na konci chodby vylezl Kor-Ba na stolek, takže dosáhl ke stropu. Opatrně odstranil dvě tašky. Do místnosti okamžitě vnikly sluneční paprsky. Vznikl dostatečně široký otvor, aby jím mohl člověk prolézt. Kor-Ba se chytil trámu a vytáhl se na střechu. Lehl si na ni a strčil do otvoru ruku.
"Chyťte se!" Vytáhl Marka nahoru jako pírko a potom Raye, který si pro jistotu zapnul antigravy na minimální výkon. Jakmile byli pozemšťané nahoře, dal obě tašky na místo a zahladil tak stopy jejich útěku.
Potom po hřebenu střechy přelezli na střechu druhého domu. Z uličky se k nim nesly výkřiky a protesty, po nichž často následovalo sténání. Stráže bez milosti mlátily každého, kdo se jim vzepřel.
Kor-Ba se zastavil na konci střechy. Opatrně odstranil dvě uvolněné tašky. Bylo zřejmé, že tudy nejde poprvé. Uprchlíci vklouzli na půdičku, která nebyla vysoká ani metr.
"Lehněte si," zašeptal Kor-Ba, "a ani muk. Z domu se sem nedá nijak dostat a majitel o tomhle úkrytu neví." Dal tašky na místo a rovněž si lehl. "Moc pohodlný to není, ale jsme schovaný. Teď se musíme jen ozbrojit trpělivostí. Až přijde noc, mužem se vrátit."
Mark zavřel oči a navzdory prachu, který ho šimral v nose, zakrátko usnul, protože v noci toho příliš nenaspal. Mladičká Sun-Ja byla příliš temperamentní a nadmíru vynalézavá.
* * *
"Otče představený, královi muži už od svítání prohledávají město, zatím však bez výsledku. Předvedli asi padesát podezřelých, ale Akor žádného z nich nepoznal."
Z ovoida vyšlehla vlna vzteku.
"Pak asi hledali špatně! Jsem přesvědčen, že naši nepřátelé se potulují po městě a jsou připraveni udeřit znovu. Ať v prohlídkách pokračují!"
"Nevím, jestli král..."

"Nemá co diskutovat o mých příkazech. Kdyby se nějak zdráhal, tak mu řekněte, že ho dám vystřídat."
"Okamžitě mu to řeknu."
Ovoid pospíchal pryč a otec představený dodal: "Myslím, že se už vyznám v lidské povaze. Dejte vyhlásit, že ten, kdo nám je pomůže najít, dostane pět set zlaťáků. A ti, kdo jim poskytnou pomoc, budou odsouzeni k smrti. Určitě tak zvýší naše naděje na úspěch."
"To je příliš vysoká částka. Zilo ji nebude chtít vyplatit."
"A kdo mluví o tom, že ji musí vyplácet? Stačí to jen slíbit. Až je dostaneme, toho zrádce už nebudeme potřebovat. Zlikvidujeme ho. Dostane, co si zaslouží!"
* * *
Na půdičce bylo pekelné horko. Slunce rozpálilo tašky a úkryt se změnil v páchnoucí pec. Kor-Ba se skulinou podíval na oblohu a zabručel: "Musíme vydržet, za hodinu bude noc a můžeme se vrátit do hospody. Mám žízeň jako trám."
Mark na souhlas jenom mrkl. Věděl, že nejlepším prostředkem proti horku je zůstat nehybný. Podíval se na Raye a usmál se. Android se potil jako člověk. Skutečný zázrak pozemské techniky.
Minuty se neskutečně vlekly. Konečně padl soumrak. Kor-Ba potichu odstranil tašky a trojice se vydala na zpáteční cestu.
V hostinci vládlo hrobové ticho. Kor-Bu to nijak neznepokojilo. "To je normální. Kamarádi dneska nemohli přijít, protože stráže ještě pročesávají ulice."
Sešel po schodech do velkého sálu. Za pultem stála kulaťoučká majitelka, byla tam zřejmě sama. Mark si ještě stačil všimnout, že se tváří nějak upjatě, než vykřikla: "Utíkej, Kor-Bo! Jsou tady!"
Zpod pultu vyskočil chlap a umlčel ji ranou pěstí do hlavy. Hned nato se na chodbu vyrojili vojáci, kteří se schovávali v pokojích, a z ulice se do podniku vhrnuli další ozbrojenci.
Pozemšťané a jejich přítel byli v mžiku obklíčeni desítkou mužů s tasenými meči. Nebylo pochyb o tom, že by se na ně při sebemenším odporu vrhli. Jakmile vešel kapitán Urk, všichni ztuhli v pozoru.
"Chci je živé!" nařídil suše.
Za ním se ukázal Akor a třesoucí se Sun-Ja.
"Jsou to oni?" zeptal se Urk.
Dozorce se dlouze a nenávistně zahleděl na Marka a Raye. To kvůli nim dostal dvacet ran bičem. Přísahal, že ti dva za to jednoho dne krutě zaplatí. "Ano, pane kapitáne, dobře je poznávám. Určitě jsou to oni. Ale toho největšího vidím dneska prvně."
"Spoutejte jim ruce a předvedeme je před krále. Ať rozhodne o osudu těch bídáků i jejich komplice."
Majitelka podniku, která se mezitím vzpamatovala, ukázala třesoucím se prstem na Sun-Ju.
"Tahle ničemnice vás zradila."
Ve chvíli, kdy mu chtěly stráže spoutat ruce, Kor-Ba se vyřítil vpřed jako rozzuřený býk, srazil Akora a skočil po dívce. Sevřel jí prudce hrdlo.
Zcela jistě by ji zaškrtil, kdyby ho kapitán neomráčil plochou čepelí meče.
Sun-Ja sklopila oči a skoro nesrozumitelně zamumlala: "Je mi tě líto, ale byla to jediná možnost jak zbohatnout. Nemohla jsem si ji nechat uniknout."
"Jdeme na hrad," nařídil Urk. "A vezměte s sebou i hostinskou, protože je ukrývala."
Sun-Ja se obrátila ke kapitánovi. "Dostali jste to, co jste chtěli. Teď mi dejte peníze a nechtě mě jít."
Kapitán se zlověstně zasmál. "Odmění tě osobně náš vládce." Rozchechtal se ještě víc. "Neboj! Hezkým děvčatům platí vždycky v naturáliích."
Sun-Ja ještě něco namítala, ale na kapitánův pokyn se jí zmocnili dva muži a vyvlekli ji ven.

13
Pozemšťané se dostali do téže klenuté místnosti jako minule.
Král trůnil v křesle s vysokým opěradlem, ale tentokrát měl po každém boku jednoho ovoida. U zdi stál tucet strážných s píkami.
"Veličenstvo, tady jsou!" zvolal Urk. "Akor je poznal."
Vládce Zilo se na zajatce zadíval černýma lesknoucíma se očima. Kapitán ukázal na Kor-Bu a na hostinskou.

"Ti dva jim poskytli úkryt. A tady je ta, která je udala. Králova tvář se rozzářila lehkým úsměvem, "Zaveďte ji do mé komnaty. Postarám se o ni později."
Sun-Ja padla na kolena, ale jeden voják ji popadl a surově ji vyvlekl ze síně.
Mark byl ve střehu a chystal se navázat kontakt s přátelskou rostlinnou bytostí. Cítil, jak mu do neuronů vniká cizí myšlenka. Byla naléhavá, ale nikoli krutá. V ničem se to nepodobalo prvnímu případu. Byla v ní směs zvědavosti a údivu. Po chvíli tápání se Mark dostal do styku s jedním z ovoidů, ale nevěděl s kterým.
"To je zvláštní, zaznamenal jeho myšlení, netušil jsem, že lidé jsou telepati."
"Jsem vzácná výjimka."
"Přicházíte z jiného světa. Tady žijí jen hrubé bytosti."
"Ano, patřím k Pozemské unii."
"Chcete tuto planetu dobýt? Jste průzkumník?"
"Ne! Tato planeta patří do naší sféry vlivu. Pouze sledujeme vývoj jejího obyvatelstva, dokud nedosáhnou takové technické úrovně, která jim umožní navázat kontakt s jinými civilizacemi, aniž by tím ohrozili vlastní přirozený vývoj."
"To je směšné."
"Kdo jste a co tady chcete?"
Dotyčný na okamžik jako by zaváhal. "Jsme Klorové. Naše mateřská planeta je odtud třicet světelných let."
"Proč jste sem přiletěli?"
"Potřebujeme životní prostor."
"Nemáte právo používat lidské bytosti jako pokusné králíky."
"Aha, vy už to víte." Vlna vzteku. "Takže to vy jste nám zničili laboratoř a zabili bratra."
"Bylo to v sebeobraně. Střílel po mně."
"Ten zločin si odpykáte později. A tu sabotáž v líhni máte také na svědomí?"
"Ty hlízy se živily lidskou krví!"
"Potřebují ji k růstu."
"Je to hnusné!"
V jeho myšlení se objevila ironie. "Vůbec nechápete naše problémy! Musím vám je tedy vysvětlit. Zpočátku, jsou tomu už desítky tisíc let, to jsme byli ještě rostliny, rostli jsme na jedné planetě, která se podobala této. Kořeny nám dávaly výživu, ale chytali jsme i hmyz a drobné savce. Potom došlo k jakési mutaci a my jsme se otevřeli poznávání vnějšího světa. Naše mysl se rychle vyvíjela, ale stále jsme zůstávali vězni své planety, stále jsme byli k zemi připoutáni kořeny. Tohle vy nemůžete pochopit, protože od narození se můžete přemísťovat, kam se vám zachce. Izachce, l my chtěli dosáhnout takové pohyblivosti. A naši předkové dostali geniální nápad. Na naší planetě žili živočichové podobní vašim želvám. Několik jich pochytali a začali Velký pokus. Jednomu dobrovolníkovi se podařilo zapustit kořeny do těla želvy. Nešlo to snadno, protože krunýř dlouho odolával. K velkému překvapení všech dobrovolník zničil malý mozek onoho zvířete a stal se jeho pánem. Zvíře ho přeneslo, kam chtěl, a živilo ho. Stačilo, aby se krmilo substancemi, které my potřebujeme k přežití."
"To je odporné!"
"Nebuďte tak směšně citlivý. Od té doby se datuje expanze Klorů. Podařilo se nám tak vybudovat i průmysl. Naše psychické síly navíc narůstaly a mohli jsme přinutit ke spolupráci i další živočichy."
"Stejně jako to děláte s otroky, které posíláte do dolu."
"Přesně tak, až na jednu maličkost. Neměli jsme k dispozici tak dokonalé bytosti jako lidi. Je to pro nás velice příjemný objev, který nám otevírá skvělé zítřky."
"Takže cílem vašich pokusů je implantovat se na jiné bytosti a ovládnout je."
"Přesně tak! Narazili jsme na jisté technické obtíže, ale náš bratr biolog si s nimi jistě brzy poradí."
"Proč se nespokojíte s vašimi roboty? Připadají mi velice výkonní."
"Je s nimi mnohem víc práce. Výroba šesti kusů a sestrojení kosmické lodě pohltilo všechny naše zdroje na několik let. Tohle je první obydlená planeta, kterou jsme objevili, ale má příliš málo energetických a nerostných zdrojů. Jejich civilizace je příliš primitivní a trvalo by to léta, než bychom ji pozvedli. Tolik

času nemáme. Myšlení ovoida jako by se na chvíli zastavilo a potom s jistým zájmem pokračovalo. Teď když už víme, že existují i jiné světy, technicky pokročilejší, můžeme očekávat mnohem rychlejší expanzi."
"Snad nemáte v úmyslu zaútočit na nějakou planetu Pozemské unie?"
"Proč ne? Když to bude nezbytné pro náš vývoj..."
"Řekl bych, že narazíte na jistý odpor," poznamenal sarkasticky Mark.
"Buďte si jist, že ho zdoláme."
"I při nebezpečí konfliktu?"
"Jsme inteligentnější a silnější než lidé. To nám dává právo ovládat jiné druhy."
"Takhle si styky mezi bytostmi zrovna nepředstavuji. Proč opouštíte domovskou planetu?"
"Želvy nám ubývají, protože jsme byli tak neopatrní - to musím bohužel přiznat - že jsme nezajistili jejich rozmnožování. Navíc jsou značně primitivní a neumožňují nám pracovat, jak bychom si přáli. Lidé mají ten nejbáječnější nástroj, o jakém se nám kdy snilo: Ruce! Zřejmě si ani dostatečně neuvědomujete, jakou šanci jste měli. Myšlenka teď byla suchá a panovačná. Jak jste se dostali na tuto planetu?"
Mark odpověděl obratem, ale velice opatrně. "Vyložila nás tu kosmická loď a pokračovala za dalším cílem."
"Kdy se vrátí?"
"Asi za čtrnáct dnů."
"Jak se jí zmocníme, to se ještě uvidí. Budeme ji potřebovat, abychom se dostali na vaše planety. Ve které sluneční soustavě jsou?"
"Galaktické souřadnice zná jenom pilotní mozek."
"Ještě jednu maličkost... Co se stalo s těmi dvěma vězni, kteří utekli s vámi?"
"Nevím. Najednou se probrali a řekli mi, že jdou do hor."
Během této výměny myšlenek panovalo v královské síni naprosté ticho. Král Zilo byl netrpělivý a chtěl už dvakrát zasáhnout, ale druhý ovoid ho vždy včas umlčel.
"Budeme pokračovat později. Jsem přesvědčen, že mi toho můžete říct ještě mnohem víc. Zilovy nepohodlné cely vás přesvědčí o nezbytnosti naproste upřímnosti."
Druhý ovoid přestal krále zadržovat a Zilo suše řekl: "Skvělé, Urku. Dobře mi sloužíš. Tohle ti nezapomenu. Teď ty psy odveď do podzemí a zařiď, ať je dobře spoutají řetězy. A před jejich celu dej dvojitou stráž."
Zilo vstal a odcházel ze síně. Za ním oba ovoidi jako poslušní služebníci.
Kapitán dal strážím povel, aby odvedly vězně. Kopanci a údery pěstí je vyhnali na nádvoří a odtud k nízkým dvířkům do jedné věže. Urk na ně zabušil rukojetí meče. V zámku zarachotil klíč, zvedla se závora a dvířka se otevřela. Stál v nich statný chlap v kožených kalhotách. Měl klenutou kosmatou hruď a mocné vyvinuté svalstvo.
"Vedu ti vězně. Dej je k ostatním, ale dávej na ně zvlášť pozor. Náš pán by je rád za několik dní viděl živé. Kdyby ti náhodou utekli, zaplatíš za ně hlavou."
Muž si přejel rukou po vyholené lebce a zavrčel: "Mně ještě nikdo neutekl."
Zvedl karabáč s několika řemínky a naznačil vězňům, aby sestoupili po úzkém schodišti vytesaném do skály. Sešli po třiceti schodech a zastavili se před silnou mříží, kterou jim otevřel další strážný s pochodní v ruce.
Potom žalářník odemkl dveře na konci chodby. Strčili je do velké místnosti s nízkým stropem a vlhkými stěnami. Markovi se udělalo nevolno. Bylo tam k zalknutí. Žaludek se mu zvedal ze zápachu hniloby. V cele se mačkalo víc než dvacet vězňů, ha rukou a na nohou měli okovy spojené krátkými řetězy. Trupy jim navíc svírala obruč, od níž vedl řetěz ke kruhu zapuštěnému ve zdi. Nešťastníci mohli tedy udělat jen pár kroků, takže věčně vězeli ve svých výkalech.
Dva strážní nováčky přikovali se zručností, která prozrazovala dlouhý cvik. Chlápek s vyholenou hlavou se spokojeně zahleděl na jejich dílo.
"Lituji, panstvo," posmíval se jim, "ale večeři jste propásli. Půst je však skvělý prostředek, jak někoho přivést k rozumu. Za pár dní se o tom přesvědčíte." Rukojetí důtek zvedl hostinské bradu a poznamenal s jízlivým úsměvem: "Tady se s ženskýma nijak nemazlíme. Ale kdoví? Třeba mě začneš za pár dní zajímat.

Za krajíček chleba mi s radostí ukážeš všechno, co umíš."

14

Otevřely se dveře a Maka sebou poděšeně trhla. Od chvíle, co ji přivedli do hradu, neopustila královské komnaty. Ke svému překvapení spatřila, že stráž strčila do místnosti mladičkou snědou dívku.
"Vedu ti kamarádku," posmíval se jí voják. "Připravte se, pán přijde každou chvíli."
Sun-JaSun-Já zůstala stát a rozhlížela se po pokoji. Byl zařízen jednoduše: velká postel s nebesy, velký stůl, tři židle a velká truhla.
Maka ji vzala za ruku a odvedla do kouta, kde byl záchod a džbán s vodou.
"Rychle se umyj, než přijde," poradila jí.
Zatímco se Sun-Ja omývala, Maka jí vysvětlovala: "Zilo je surovec a má rád, když druhý trpí. Až tě bude bičovat nebo znásilňovat, musíš hodně křičet. To mu zvyšuje rozkoš a tobě to zkrátí utrpení."
Sun-Ja byla zdrcená a po tvářích jí stékaly proudy slz. Maka ji vzala mateřsky do náruče a konejšila ji.
Mezi. dvěma vzlyky Sun-Ja naivně řekla: "Kdybych věděla, že král neumí držet slovo, nikdy bych své přátele nezradila. Kor-Ba a Mark by byli ještě na svobodě."
Maka sebou prudce trhla a dívkou zatřásla. "Kdys viděla Marka a Raye naposled?"
"Před necelou hodinou. Urk je zatkl a odvlekl ke králi."
"A tys je prodala?"
"Ano, ale teď toho moc lituju."
Maka zvedla ruku a křikla na ni: "Měla bych ti rozmlátit hubu, ale vím, že vládce tě potrestá sám. Bude mnohem krutější, než bych byla já. Kam je odvedli?"
"Asi do vězení."
Maka se usmála.
"Mark už nějak uteče a přijde nám na pomoc. Pevně tomu věřím."
"To je nemožné. Z královského vězení nemůže nikdo utéct. Odtamtud vede jen cesta přes mučírnu a doly na popraviště."
Obě zmlkly, protože přišel král Zilo. Bylo na něm vidět, že má prachbídnou náladu. Stále hůř snášel autoritu cizích bytostí. Dneska byly obzvlášť přísné, a dokonce mu vyhrožovaly sesazením. Doufal, že se jich v budoucnu nějak zbaví. Bohužel však ještě nepřišel na kloub jejich moci a hlavně té zbrani, která zabíjela na dálku a kterou mu nechtěli svěřit.
Na okamžik se na dívky zahleděl a oči se mu zaleskly krutostí. Potřeboval si nějak vybít vztek.
"Svlékněte se, ale rychle!"
Roztřásly se strachy a poslechly. Zilo sáhl po dlouhém biči.
* * *
Tor něžně odstrčil Raxino nahé tělo. Tiše vstal a přešel do salonu Merkuru. Tam padl do relaxačního křesla. Cítil se uvolněný a odpočatý. Díky své ženě se opět dostal do formy. Jinak se mu pořád ještě nepodařilo navázat kontakt s mozkem Pso. Všechny manévry, které nařídil A2, zůstaly bez účinku. K svému přístroji nepronikl.
Znovu se soustředil a začal vysílat krátké povely mozku Pso. Opět bezvýsledně. Spojil se tedy s A2.
Pokoušel jsem se otevřít ochranné panely A a C, ale nepodařilo se, hlásil robot. Blokovací mechanismy vzdorují jakýmkoli pokusům. Podobně je tomu s přístupem ke generátoru. Nemůžeme ho zastavit a tak přerušit kontakty s Pso.
Do salonu vešla Raxa. Župan si převázala jen volně, takže napůl odhaloval její poprsí. Něžně Tora políbila na ústa.
"Pořád nic?"
Tor ji jemně objal a položil jí hlavu na rameno.
"Jsme ve slepé uličce. Obávám se, že nezbude než požádat Marka, aby nás odvezl na mateřskou planetu Kralů. Tam si budeme muset počkat několik měsíců, než postaví novou loď. Ale už nikdy nenajdu takového přítele, jako byl Pso."
"Zablokování možná časem povolí. Kdoví? Loď může být na oběžné dráze kolem planety několik let. Pravidelně se ji budeme pokoušet kontaktovat."

Raxa se mu vymkla a vzala z automatu kelímky s džusem.
"Jen doufejme, že Marka nezachvátila taky ta mentální vlna," řekla s obavami.
"Zatím byl jediný, kdo jí dokázal odolávat."
Tor se prudce zarazil a zachmuřil se. V hlavě se mu rodil nápad. Poslední pokus, který mohl být stejně marný jako všechny předtím, ale který stálo za to vyzkoušet. Zavřel oči, odpoutal se naprosto od svého okolí a soustředil se.
V naprostém tichu míjely dlouhé minuty. Raxa se ho neodvažovala rušit, i když ji znepokojovaly manželovy napjaté rysy a kapky potu, které se mu perlily na čele.
Nakonec se na Torově tváři rozhostil lehký úsměv. Právě získal kontakt, sice velice slabý, ale zřetelný.
* * *
Ve tmě cely se Kor-Ba dorozumíval s ostatními vězni. Zdálo se, že většinu z nich zná. Mark se zatím tiše bavil s Rayem.
"Nemůžeme tady zůstat. Musíme rychle něco vymyslet."
"Jenže nemůžeme utéct nenápadně. Budu muset použít laser. A to před očima ostatních vězňů. Myslím, že se to komisi pro nevměšování příliš líbit nebude."
"Zaprvé nejsem na misi SDPP a zadruhé nebudu dřepět v téhle díře celé týdny, jen abych udělal radost byrokratům, kteří v životě nevystrčili nos ze Země. Budeme to maskovat jako vzpouru. Ve všech civilizacích existují útěky vězňů a nijak to neohrožuje přirozený vývoj. Necháni si to projít hlavou."
Mark chvíli přemýšlel a potom zavolal na Kor-Bu.
"Zdá se, že se s nimi znáš, což?"
"Většinou to jsou přátelé, které sebrali při razii."
"Jak se dívají na svou budoucnost?"
"Vidí ji ještě černěji než tuhle díru. Stejně jako my nemají šanci, že se kdy dostanou na svobodu. Moc by mě zajímalo, kvůli čemu tě sebrali. Nejvíc hledali zřejmě tebe."
"Kdyby dostali možnost," vyhnul se Mark odpovědi, "vzbouřili by se, i kdyby jim hrozila smrt?"
"Bez váhání! Jediné, co si přejí, je zahynout se zbraní v ruce v boji proti královým mužům. Jenže tohle zadostiučinění jim bude bohužel odepřeno."
"To není tak jisté," zabručel Mark. "Můj přítel má kouzelný prostředek, jímž může přetnout okovy a otevřít dveře."
Kor-Ba hlasitě vydechl. "Jestli je to pravda, tak ať nás rovnou osvobodí!"
"Buď trpělivý. Radši počkáme ještě později do noci, až bude většina stráží spát."
Uplynuly dvě hodiny v poměrném tichu, které narušovalo jen občasné zařinčení řetězu o kámen a chrápání. Mark seděl na zemi, jinak ani nemohl, a hořel netrpělivostí.
Potom v zámku zarachotil klíč a vězňové sebou trhli. Do dveří vešel onen žalářník s vyholenou hlavou. Posvítil si pochodní a ukázal dozorci na Marka.
"Tady toho odpoutej. Pán ho chce okamžitě vidět. Stačí oddělat jenom kruh kolem prsou. Pouta na rukou a na nohou mu nech."
Dozorce se chopil kladiva a brumlal: "Proč nespí? Taky mohl počkat do rána..."
"Mrskni sebou a nereptej. Od toho požáru je panstvo velice nervózní a tresty se jen sypou. Nevím jak ty, ale já nemám nejmenší chuť být připoután s nimi ke zdi."
Markovi zatím v uchu vibroval přijímač: "Mluv co nejvíc. Nelíbí se mi, že budeme odděleni. Když se budeš cítit ohrožen, nastav ochranné pole na rozumnou míru, abych měl čas zasáhnout. Dobře víš, že mi v tom nic nezabrání, i kdybych měl použít dezintegrátor."

15

Marka nedovedli do trůnního sálu, ale do jakési komůrky v prvním patře věže. Vyholený žalářník místnost okamžitě opustil. Zatímco pečlivě zamykal, vrčel si: "Teď už za tebe neručím." Na stole hořely dvě svíčky, které vydávaly jakés takés světlo. Okénka byla tak úzká, že na útěk nebylo ani pomyšlení. Mark se spoutanýma nohama se mohl jen stěží pohybovat.
Za necelých pět minut se dveře otevřely a vešli tři ovoidi. Myšlenka otce představeného okamžitě vnikla do Markových neuronů. Vyzařovala z ní zlost.

"Dnes večer se ukázaly další skutečnosti: Bratr biolog konečně zjistil škody, které jste nám natropil v chrámu. Jsou značné, v podstatě nenapravitelné. Vaší vinou jsme přišli o většinu výzkumného materiálu. Náhradní přístroje nemáme a na téhle primitivní planetě je stěží vyrobíme."
Mark v sobě nedokázal potlačit vlnu uspokojení. Cizí myšlenka se vrátila, byla panovačná a překypovala nenávistí.
"Jen se neradujte! Musíme změnit plány. Usadíme se tedy na nějaké planetě té vaší Unie. Na planetě, která bude mít technické zdroje nezbytné pro dokončení našich pokusů."
"To chcete s těmi nestvůrnostmi pokračovat na dalších lidských bytostech?" vykřikl Mark.
"Ticho! Jsme nejinteligentnější bytosti Galaxie, které omyl přírody ošidil o možnosti vývoje."
"Co když to nebyl žádný omyl? Proč nezůstanete na své planetě?"
"To je přece směšné! Klorové musí vládnout vesmíru."
"Obávám se, ze tu a tam narazíte na nějakou tu překážku."
"Ať chcete nebo ne, zúčastníte se našeho dobývání. Nastal čas, abyste nám sloužil. Detekční přístroje naší lodi nám hlásí, že už dvacet čtyři hodiny je na oběžné dráze kolem této planety neznámý hvězdolet. Určitě je to ten, který vás má vyzvednout. Rozhodli jsme se, že se ho zmocníme. Tak se dostaneme do civilizovanějšího světa. Jak se dá s vaší lodí navázat kontakt?"
Mark se rychle zamyslel a soustředil se přitom na Mačiny vnady, aby Klor nepoznal, nač ve skutečnosti myslí. Co je to za hvězdolet? Že by Tor nějakým nedopatřením vypnul automatickou obranu Merkuru? Nebo přiletěla Torova loď? Teď musí především získat čas.
Ovoid začínal být netrpělivý a vyslal prudkou myšlenku: "Teď není vhodný čas, abyste si vybavoval nějaké ty vaše směšné hambárny se samicemi. Odpovězte na mou otázku!"
"Používáme spojovací modul. Ten můj se skrývá v lese asi čtyři dny cesty na jihovýchod."
To ovoida zřejmě poněkud vyvedlo z míry, protože na delší chvíli přerušil kontakt. Bezpochyby to prodebatovával s kolegy. Potom se myšlenka vrátila a byla tentokrát poněkud ironická.
"Inteligence je umění přizpůsobit se. Použijeme naši kosmickou loď. Jakmile se dostaneme k pozemskému hvězdoletu, navážete s ní videoradiový kontakt. Pak už prosadíme svou."
"A co když odmítnu?"
"Nemáte jinou možnost."
Mark potřásl hlavou, cítil, jak ho mentální vlna svírá jako ocelový krunýř. Instinktivně zesílil kapacitu silového pole, ale tlak ještě zesílil. Takovým tempem se generátor rychle vybije a bude po silovém poli. Nemá smysl se vzpouzet. Odvedeme vás.
Vlna lehce polevila, potom Marka zvedla několik centimetrů nad podlahu. Aniž se mohl bránit, unášela ho ke dveřím.
* * *
Jakmile se za Markem a žalářníkem dveře cely opět zavřely, Ray si laserem přeřízl pouta, potom osvobodil i ostatní vězně. Aby získal čas, přeřízl pouze řetězy, s pouty na rukou a na nohou se nezatěžoval.
Pozdravily ho výkřiky údivu a nadšení.
"Kor-Bo, ať jsou zticha," zavrčel.
Když se vězňové uklidnili, přistoupil k masivním dveřím. Západka odolávala paprsku jen velice krátce. Jistý problém nastal se mříží. Oba žalářníci seděli u stolu a hráli v kostky. Byla to zarputilá hra, jak o tom svědčily časté vzrušené výkřiky. Místnost osvětlovala jediná louč.
Mříž byla masivní a Ray si snadno vypočítal, že by na ni potřeboval několik vteřin, což by oběma dozorcům dalo dostatek času, aby vyvolali poplach. Markův osud ho však zneklidňoval, a proto neváhal. Dozorci se svalili na zem, každý s dírou u kořene nosu. Ray nedal spoluvězňům čas na nějaké otázky a pustil se do mříže. Za minutu už byli na dvoře.
"Jak se dostaneme ven?" zeptal se Kor-Ba.
"Když utečete," varoval je Ray, "Zilo hned zítra za vámi pošle své lidi. Ať se schováte kamkoli, jim neuniknete. Vždycky se najde nějaký zrádce, který vás udá za slibovanou odměnu. Sun-Ja vám to už dokázala."
"Jestli ji ještě někdy uvidím, tak jí zakroutím krkem," rozčilil se Kor-Ba. "Co tedy navrhuješ, příteli?"

"Máme pouze jedinou možnost. Zmocnit se hradu."
Taková představa vězně polekala. Kor-Ba, ať byl jakkoli odvážný, zaváhal.
"Posádka je příliš silná a my nemáme zbraně."
Ray si uvědomil, že je musí nějak povzbudit, protože čas kvapí.
"Kde bydlí stráže?"
Podsaditý chlap s několikadenním strništěm ukázal na přízemní barák těsně při hradbách.
"Tamhle, ale je jich určitě přes padesát."
Android vytáhl z kapsy anestetický granát.
"Tohle je kouzelný lektvar, který mi tam u nás dala jedna stará čarodějnice. Jeho výpary uspí každého, kdo se jich nadýchá."
Ray došel k baráku a pootevřel dveře. Svým rentgenovým zrakem zaregistroval prostornou světnici s dvěma řadami paland. Neslo se z ní chrápání. Hodil dovnitř granát. Nepatrné křapnutí skla spáče neprobudilo.
Počkal minutu a potom dveře otevřel dokořán.
"Počkejte tady. Na mě ten lektvar nefunguje."
Za pár minut vyšel s plnou náručí mečů a pík. Vězňové se okamžitě ozbrojili.
"Jděte někdo zneškodnit stráže na hradbách a u padacího mostu. Hlavně dělejte potichu," poručil jim.
Kor-Ba rychle vydal rozkazy. Potom se krutě usmál a zabručel: "Můžeš se na ně spolehnout. Jsou zvyklí na rychlé noční útoky. A co budem dělat my?" "Zaútočíme na hlavní věž. Tam je Zilo a ta jeho vejce. Jakmile zlikvidujeme krále, jeho přívrženci už nebudou mít důvod bojovat."
Všiml si, že jeho druh zaváhal.
"Prý mají strašlivé zbraně."
"Nemusíte se bát, postarám se o ně. Určitě nemají krunýř silnější než vězeňské mříže."
Dvoukřídlé dveře hlavní věže neodolaly laserovému paprsku. Za nimi však čekala hradba masa a oceli. Zilo se chránil velice dobře! V místnosti bylo víc než deset stráží, které bránily v přístupu ke schodišti. Důstojníka prořízнutí dveří na okamžik zaskočilo, ale velice rychle zorganizoval obranu a rozestavil své muže pod schodiště.
Když útočníci vpadli dovnitř, oslepila je záře loučí, takže na chvíli zaváhali. Ray už bojoval na mnoha planetách a dobře věděl, že existují situace, kdy je výsledek boje nejistý. Hlavně nesmí propadnout panice. Zvedl meč nad hlavu a zvolal mocným hlasem, který se odrážel od klenby: "Vpřed! Za svobodu!"
Vyrazil proti kordonu stráží a dvě smetl k zemi. Dalším skokem se dostal k důstojníkovi. Švihl mečem a voják se svalil s prořízнutým hrdlem. Velitelova smrt řady obránců poněkud rozkolísala, takže útočníci získali jistou výhodu.
Hluk boje však naneštěstí vzbudil všechny královy věrné, kteří spali v patrech.
Jako když se šlápne do mraveniště, pomyslel si Ray, když je viděl sbíhat do přízemí.
Ti nejrychlejší zahynuli pod androidovými ranami ještě dřív, než si stačili uvědomit, kvůli čemu se vlastně bojuje. Za nimi se však hrnuli další bojovníci a už jejich masa by stačila Raye zaplavit, kdyby mu na pomoc nepřispěchal Kor-Ba s ostatními vězni.
Boj byl opět vyrovnaný, po schodech totiž mohli seběhnout jen čtyři najednou. Ray vytrhl jednomu umírajícímu z ruky sekeru, mlátil jí nalevo a napravo a každou ranou zabil jednoho protivníka.
Zvolna postupoval vpřed, pomalu si razil cestu jako ledoborec. Zilovi pochopové ustupovali, nejdřív krůček po krůčku, ale potom stále rychleji. Konečně se dostal do prvního patra.
Tam se ukázal první ovoid a divoce máchal chapadly. Stráže se rozestupovaly, aby ho pustily dopředu. Kor-Ba a jeho přátelé se zastavili. Člověk nemusel být zrovna jasnovidec, aby pochopil, že dostali strach.
Jedno chapadlo namířilo na Raye, který vedl útok. Android byl však rychlejší. Nikdo si nevšiml tenoučkého paprsku, který mu dvakrát vyšlehl z pravého ukazováku. Už znal anatomii robotů, a proto mířil na generátor. Ovoid byl zbaven energie, zastavil se a chapadla mu pomalu poklesla. Druhý zásah narušil zásobník vyživovací tekutiny. Ray raději neodřezával vršek, který chránil rostlinnou část. Doufal, že rostlina bez tekutiny uschne sama.
Potom ovoid inkasoval ránu ramenem a naletěl na stěnu. Bývalí vězňové vykřikli úžasem a radostí,

zatímco stráže zoufale ječely.
"Vpřed!" zaryčel Kor-Ba. "Honem! Než se vzpamatují!"

16

Nebohá Sun-Ja sténala bolestí a Zilo se chvěl rozkoší. Vyrušily ho prudké údery do dveří.
"Veličenstvo... Veličenstvo, vpadli do věže!"
Zilo Sun-Ju hrubě odstrčil a vyštěkl na Maku, která se v koutě třásla strachy: "Pomoz mi do šatů. Dělej!"
Chvatně se oblékal a strážný za dveřmi drmolil dál. "Už jsou v prvním patře."
"Kdo je to?"
"Nevíme, pane. Zdá se, že je vedou dva vězňové."
"To je nesmysl! Jak by se dostali ven?"
"Nevím."
"A kde jsou mí přátelé?"
"Jeden nám přišel na pomoc, ale vzbouřenec ho srazil k zemi a on už nevstal. Nehýbá se, je jako mrtvý."
Na králově čele se prohloubila starostlivá vráska. Vzal si od Maky meč. Dívka měla sklopené oči, aby si nevšiml, jak jí svítí radostí. Mark jí přišel vysvobodit!
"Shromáždi muže. Rozšlapeme ty hnusné červy!"
Když Zilo vyběhl na chodbu, nedokázal zakrýt zklamání. Spatřil, že tam zůstalo jen pět nebo šest strážných, a ještě poněkud znejistělých. Zvedl meč nad hlavu a zařval, aby dodal odvahu nejen jim, ale i sobě: "Vpřed a nikoho nešetřte!"
Neuběhl ani deset kroků, když se na druhé straně chodby ukázal Kor-Ba se svými lidmi. V čele šel Ray, který rychle zhodnotil situaci. Jeho přátelé si s tím už poradí sami. Ustoupil stranou a pustil je před sebe. Už několikrát porušil svatosvatý zákon o nevměšování a nechtěl se dopustit nejtěžšího přečinu - zabít náčelníka jedné strany. To by zvrátilo běh místních dějin. Za podobnou chybu byl Mark už jednou na tři měsíce suspendován. Kdyby se to opakovalo, vyloučili by ho ze Služby.
Hlavně se však chtěl co nejrychleji dostat k Markovi. Tušil, že je v nebezpečí. Zapnul psychickou vysílačku.
"Marku, odpověz. Kde jsi?"
Odpověď nepřicházela a android zneklidněl. Rozběhl se. Zilo a Kor-Ba spolu zatím urputně bojovali. Král se rozmáchl k ráně, která by, kdyby zasáhla cíl, určitě Kor-Bovi rozpoltila lebku až k dolní čelisti. Kor-Ba však odskočil a švihl mečem. Hrot přejel králi po hrudi a rozřízl mu kabátec. Zilo okamžitě přešel do protiútoku. Tentokrát mířil na břicho. Kor-Ba jeho úder odrazil a hrot meče mu jen škrtl o stehno.
Dlouhé minuty se střídaly výpady a odvety a souboj se stále zrychloval. Všichni ostatní ustoupili stranou a nechali boj na obou soupeřích. Tušili, že jejich souboj rozhodne o vítězství té či oné strany.
Zilo a Kor-Ba oddechovali stále rychleji a brunátné tváře měli zbrocené potem. Zilovi stékala po levé paži krev. Ale ani Kor-Ba nezůstal bez zranění, na tváři měl krvavý šrám.
Meče se znovu srazily. Kor-Bova čepel se zlomila a dopadla s chmurným cinkotem na dlažbu. Král zařval radostí a rozmáchl se mečem jist si svým vítězstvím. Jeho křik se najednou změnil v zoufalý chropot, protože Kor-Ba se vrhl vpřed a pahýl zbraně vrazil protivníkovi do břicha. Oba se svalili na zem. Zilo sebou ještě několikrát zaškubal a na rtech se mu ukázala načernalá pěna.
Kor-Ba vstal a sebral meč poraženého. Loktem si otřel obličej, ale jenom si rozmazal pot a krev a jeho tvář se změnila v hrůzostrašnou masku.
Poslední královi věrní pochopili, že odpor už nemá smysl. Věrnost až za hrob by nebyla příliš rozumná, spíš velice nebezpečná. Odhodili zbraně a vzdali se za příslib života. Jeden z bývalých vězňů prudkým úderem sekery oddělil Zilovu hlavu od trupu a napíchl ji na píku. Odměnil ho jásot.
Pouze Kor-Ba si zachoval chladnou hlavu.
"Ještě není konec. Musíme zabezpečit hrad a zdolat posádku, než si nějaký důstojník všimne, kolik nás vlastně je."

17

Telekinetická vlna, která Marka unášela, najednou polevila a pocit drtivého sevření se vytratil. Zhluboka se nadechl. Vtom jeho mysl, která byla ještě stále naladěna na myšlenky ovoida, zachytila zprávu:
"Otče představený, náš bratr čtyři, který je na lodi, hlásí, že pozemský hvězdolet změnil dráhu. Teď se vzdaluje."
"To je nesmysl! Náš zajatec ho nemohl varovat!"
"Číslo čtyři své hlášení potvrzuje. Loď nabírá rychlost a za chvíli se ponoří do subprostoru."
"Vysvětlete mi chování vašich druhů," přikázal panovačné otec představený Markovi.
"Nemůžu. Ta loď podle mě nepatří Službě pro dohled nad primitivními planetami. Už jsem vám říkal, že moje loď se vrátí až za čtrnáct dní."
Další přerušení. Mark zachytil vzdálenou vlnu.
"Otče představený, vnímám množství nepřátelských myšlenek. Řekl bych, že uprchlí vězňové útočí na hlavní věž. Postarejte se o ně co nejrychleji, bratře dvě, nařídil netrpělivě vůdce ovoidů. Neváhejte jim ukázat naši sílu. V případě potřeby postupujte naprosto nemilosrdně. Domorodce musí přejít veškerá chuť na rebelie. Čím bude trest krutější a čím vyšší bude počet obětí, tím dřív se vzdají. Na těch pár dnů, co tady ještě zůstaneme, potřebujeme klid."
Jeden z ovoidů okamžitě opustil místnost.
"Okamžitě nám dejte galaktické souřadnice vašich planet!" Tenhle příkaz už platil Markovi.
Mark si dopřál přepych ironického úsměvu.
"To nemůžu. Jsou uloženy v paměti počítačů našich lodí. I kdybych si je pamatoval, nebyly by vám k ničemu, protože pochybuju, že byste měli stejný referenční systém."
Tato informace ovoida značně zmátla.
"Abychom neztráceli čas, vysvětlíte nám teď váš systém. Potom si ty souřadnice překonvertujeme."
Než stačil Mark odpovědět, dorazila další vlna, chabá, váhavá, vzdálená.
"Otče představený... Dostihl mě laserový paprsek. Generátor nosiče je mimo provoz. Jsem paralyzovaný. A co je horší, zásobník výživy... proražený... vytéká... už se nemohu soustředit. Pomoc...Po..."
Myšlenka ustala, jako když utne. Ke dveřím už zamířil další ovoid, ale suchý příkaz ho přikoval na místo.
"Bratře šest, vy zůstanete tady. Jinak padnete do stejné pasti."
Markovy neurony zaplavila nenávistná myšlenka.
"Takže laser. Máte v tomhle městě komplice. Tenhle detail jste mi zapomněl sdělit."
Marka se psychokinetická vlna tentokrát zmocnila mnohem silněji, tak bolestivě, že se nepřemohl a vykřikl. Z dálky k němu doléhalo:
"Otče představený, povstalci postupují. Nedaří se mi navázat spojení se Zilem. Asi ho zabili."
"Jak to, že se ten pitomec dal překvapit? Já se domníval, že má všechno pevně v rukou. Povstalci zřejmě dostali pomoc zvenčí. Kolik je tady pozemšťanů?" Ocelový stisk zesílil, už se skoro nedal vydržet. Otec představený nedal Markovi ani možnost odpovědět a pokračoval: "Tohle si vyřídíme později a slibuji, že vám to bude velice nepříjemné. Zatím se musíme uchýlit do bezpečí. Bratře šest, uvědomte bratra tři, který je v dole. Ať přijde za námi k lodi. Tam budeme v bezpečí. V nejhorším srovnáme město se zemí."
"Ale jak se tam dostaneme? Chodby jsou plné povstalců."
"Vylezeme na vrchol této věže. Teleportací se dostaneme až k lodi."
Marka opět cosi zvedlo do vzduchu a mezi dvěma ovoidy byl unášen po úzkém schodišti.
"Marku! Marku, kde jsi?"
Z Rayova volání zaznívala úzkost. Mark mu rychle vysvětlil svou situaci.
"Už jdu! Hrej na čas!"
"Dej si pozor. Mají příliš silné psychokinetické vlny!"
Pocit letu po točitých schodech byl velice nepříjemný, zvláště když na schodiště nedopadal ani paprsek světla. Konečně byli na vrcholu. Ve slabém svitu hvězd rozeznával Mark dvě postavy na cimbuří.
K jeho nesmírnému údivu to byli Tor a Raxa. Převlékli se za domorodce, ale na hlavě měli jemné kovové síťky.
Psychokinetická vlna prudce ustala a Mark dopadl na zem, spoutaný ještě řetězy, které mu spojovaly zápěstí a kotníky.

Oba ovoidi se přiblížili k vetřelcům a soustředili na ně svou mysl.
Tor vybuchl smíchy. "Pokoušíte se marně. Nemůžete mi číst myšlenky ani mě ovlivňovat. Dvakrát se do stejné pasti nachytat nenechám."
Jeden ovoid okamžitě zvedl chapadlo, z něhož vyšlehl červený paprsek. Paprsek se zastavil pár centimetrů od Torova obličeje, potom se prudce odrazil a zasáhl horní část ovoidova těla, která okamžitě pukla. Ukázala se zelená koule přetnutá vedví, z níž vytékala narůžovělá tekutina.
Mark teď zachytil zděšenou myšlenku druhého ovoida. Nejdřív volal o pomoc, ale potom dospěl ke krutému rozhodnutí.
"Dávám lodi příkaz k okamžitému startu! Musíme zachránit semena, která jsou nadějí našeho lidu. Najděte jinou planetu a pokračujte v pokusech. Jakmile proniknete do stratosféry, odpalte na toto město raketu. Potrestejte je za to, že se na nás odvážilo zaútočit."
"Potvrzuji příjem, otče představený. Ale co bude s vámi? Můj čas vypršel. Bratr tři mě bude následovat. Sbohem!"
Mark na okamžik ztuhl a potom zařval na Tora: "Pozor! Chtějí..."
"Jen klid, příteli. Ten rozhovor jsem taky zachytil. Já jim už zabráním škodit!" Obrátil se k ovoidovi. "Proč se nevrátíte na svou planetu?
"Nechci! Jsme z ní příliš dlouho pryč. Většina našich druhů se už určitě zase vrátila ke svým kořenům." Na chvíli se zarazil a hořce dodal: "Vyskytly se i hlasy proti dobývání jiných planet a prostředky na tuto expedici jsem získal jen s obtížemi. Nesnesl bych jejich ironické poznámky, že jsem pohořel. Proto radši zahynu tady. Útěchou mi bude, že bratři, kteří přežijí, budou pokračovat v mém díle. Připravte se, za pár minut zemřeme."
Tor se jen pousmál. "Obávám se, že tohle přání se vám nesplní."
Ozvalo se zaburácení a hned po něm následoval záblesk.
"Nezvratný osud se blíží," pronesl ovoid.
Vtom se obloha rozzářila a okamžitě ztemněla.
"Co se to děje?" divil se ovoid, který nevěřil svým smyslům.
"Nemohl jsem vám dovolit, abyste ty nešťastné primitivy vyhladil. Hádáte správně. Vaše loď byla právě zničena," ozval se Tor.
"To není možné. Všichni musíte zemřít! Všichni!"
Nad ovoidem se ukázalo maličké světélko. Potom jeho hmota náhle tiše zmizela, jako by ji přejela gigantická, neviditelná guma.
"Lituju, Marku, ale musel jsem ho zlikvidovat. Zkratoval jsem generátor, aby explodoval. Jiné řešení tady nebylo."
V té chvíli k nim doběhl vyděšený Ray. Když spatřil, že je Mark živý a zdravý, uklidnil se.
"Měl jsem strach, že se ti s tím bláznem něco stane. Běžel jsem co nejrychleji."
"Dík, ale Tor se toho zhostil nadmíru dobře. Odstraň mi už konečně ty náramky. Dostávám pomalu křeče."
Než to android stačil udělat, Tor ukázal prstem a okovy odpadly.
"Promiň, Marku, neuvědomil jsem si to."
Pozemšťan si třel bolavá zápěstí, potom ukázal na posledního ovoida a řekl: "Tenhle by měl taky zmizet. Pohled na tu děsivou kouli by domorodce příliš dráždil."
Tor pokývl souhlasně hlavou. Znovu se ukázalo světélko, sneslo se na ovoida a vymazalo ho.
"Totéž udělám s tím, kterého zlikvidoval Ray. Po těch bytostech tady nezůstane ani stopa. Pro obyvatele města to bude jen noční můra, na kterou rychle zapomenou. Konečně budou zas pokračovat ve svém normálním vývoji."
Mark měl plnou hlavu dotazů, ale Tor dodal: "Nemá smysl se tady zdržovat. S Raxou se vrátíme na naši loď, ale zůstaneme ještě několik dní na oběžné dráze. Poletíš s námi?"
"Nejdřív bych se chtěl přesvědčit, jestli moji přátelé netropí příliš velké hlouposti. To mi zabere nanejvýš dva dny a potom si přivolám modul."
"Až budeš zpátky na Merkuru, řekni Rayovi, aby se spojil s A2. Dlužím ti opulentní večeři."
Tor se zavěsil do své družky, zavřel oči a zvedl hlavu k obloze. Zahalila je lehká mlha a zmizeli.

"Na cesty je to docela praktické," poznamenal Ray.
"Ještě neznáme hodně kralských technik," povzdychl si Mark. "Pojď, jdeme za Kor-Bou."
Našli ho ve velké síni. Jeden bývalý vězeň objevil sud piva a narazil ho.
"Dejte si s námi! Zasloužíte si to! Jsme pány hradu. Zbylé stráže jsme odzbrojili a zavřeli do žaláře."
Kor-Ba se rozchechtal na celé kolo. "Asi jim tam bude trošku těsno, ale dobře jim tak. Byli moc hodní, ani okovy jsme jim nedali."
Hostinská jim přinesla pohár a hltala Raye očima.
"Co budete dělat dál?"
Kor-Ba se na chvíli zamyslel. "Myslel jsem si, že vyplením hrad a potom se vypařím. Jenže státní pokladna je prázdná jako moje kapsa. Zilo buď příliš rozhazoval, nebo si poklad schoval."
"Když už jsi tady," usmál se Mark, "proč by ses nedal prohlásit za krále?"
"Myslíš, že to jde?"
"A proč ne? Zilo to udělal taky tak a ten před ním určitě jakbysmet."
"Naši měšťané s tím nebudou nikdy souhlasit."
"Vojensky se prakticky nemůžou vzepřít a pochybuji, že by šli do občanské války. Stačí, když prohlásíš, že udržíš ve městě pořádek a že se nebude drancovat. To je uklidní, protože jim jde především o bezpečnost majetku a osob. Taky můžete vyhlásit amnestii pro všechny, kdo vám do dvou dnů odpřísáhnou věrnost. Uvidíš, jak se k vám pohrnou."
"A co lid?"
"Bude se radovat, když zavřete doly, které vám stejně k ničemu nejsou, a když pustíte všechny vězně na svobodu."
"Zrušíme veškeré daně!" vykřikl nadšeně Kor-Ba.
"To je sice výtečný program, ale byl bych opatrný. Nezapomeňte, že budete potřebovat zdroje na údržbu hradu a na platy zbrojnošům, pokud nechcete, aby rabovali. Taky musíte kontrolovat výběrčí, jinak by vás okrádali."
Kor-Bovi se vyjasnilo čelo. "Ne, příteli, téhle hry se já nebojím, vždycky jsem měl fortel a nápady a vždycky jsem byl dobrý. Kdy bych měl jako prohlásit, že jsem králem?"
"Rovnou teď hned. Ray a já tě podpoříme a potlačíme případný odpor."
V té chvíli vešel do síně jeden bývalý vězeň a táhl za sebou dvě bránící se dívky. Byly to Sun-Já a Maka.
"Koukejte, co jsem našel v Zilových komnatách! To čuně se nenudilo. Co myslíš, Kor-Bo, budou hodné i na nás?"
"Tuhle pusťte," nařídil suše Mark a ukázal na Maku. "Odvlekli ji naší vinou z rodné vesnice a královi muži jí surově zavraždili otce."
Vězeň ji pustil a dívka hned přeběhla k pozemšťanovi.
"Není špatná, ta vůbec není špatná," liboval si Kor-Ba a pokukoval po ňadrech, deroucích se z potrhaných šatů. Potom pohlédl na Sun-Ju. "A mně přiveď tuhle. Prodala nás Zilovi a ve vězení jsem jí přísahal pomstu."
Vězeň odtáhl dívku až ke Kor-Bovi a srazil ji před ním k zemi. Klekla si a tvář se jí leskla slzami.
"Milost! Milost! Představa všeho toho zlata mě zaslepila."
"Podříznu tě."
Bývalí vězňové se na Kor-Bu dívali se souhlasem. Nikdo z nich neměl rád fízly a práskače. Podle nich si zaslouží smrt. V Markovi se svářily protichůdné pocity. Ano, Sun-Ja zradila i jeho, ale představa, že by zemřela, se mu nijak nelíbila. Zadržel Kor-Bovu ruku sahající po meči.
"Počkejte! Myslím, že by se dala potrestat lip."
"A jak?"
"V dole je přes stovku vězňů, které změnili v poslušné a tupé otroky. Aby se zbavili mentální blokády, musí prožít dostatečně silný orgasmus."
Kor-Ba se na Marka zmateně podíval. "Vážně?"
"Maka vám to potvrdí. Taky byla zavřená v dole a vzpamatovala se, teprve když jsme se na útěku pomilovali."
Kor-Ba se hlasitě rozesmál. "Souhlasím, příteli. Já ti věřím. Dostane svobodu a milost, jakmile se

vzpamatuje poslední vězeň. Aspoň k něčemu bude, čubka!"
Hostinská, která svým zatčením a uvězněním nebyla nijak nadšena, popadla Sun-Ju za loket.
"Já na ni dohlédnu. Strčím ji do pokoje a slibuju, že z něj nevyleze, dokud nesplní svůj úkol. I kdyby to mělo trvat týdny a kdyby se nějak vzpouzela, rozsekám jí zadek karabáčem."
Ženy odešly a Mark pokračoval:
"Svítá. Musíte se ukázat ve městě a prohlásit se králem."
Kor-Ba přikývl, vstal a mechanicky si upravil opasek.
"Nuže, jdeme a ty pojď se mnou."
"Dovolíte mi jednu radu?" pousmál se Mark.
"Poslouchám tě, příteli."
"Než vyjdete z hradu, měl byste se převléknout. Takhle vypadáte spíš jako nějaký bandita než panovník. Nezapomeňte, že šaty dělají člověka."
"Sakra, máš pravdu! Půjdeme se podívat do Zilových komnat, jestli by se tam něco nenašlo." Kor-Ba se otočil ke svým druhům, kteří ještě hojně popíjeli. "Vstávat! Najděte si na sebe něco slušného, i kdybyste to měli stáhnout ze stráží. Za hodinu vyrazíme!"

18

Ve velké hradní síni, osvětlené množstvím loučí, se naplno slavilo. Ráno prošel Kor-Ba se svými druhy městem. Měšťané byli zpočátku překvapeni, ale pak se jim ulevilo, když se doslechli, že nebudou žádné mrzutosti, žádné rabování, žádné nové daně. Přesně podle očekávání. Celé odpoledne se přijímali hosté, kteří bez váhání odpřisáhli věrnost novému vladaři. Zila každý upřímně nenáviděl a nikdo ho nelitoval. Že se nevzbouřili dřív, v tom jim zabránil pouze strach z ovoidů.
Služebníci na hradě rovněž přijali změnu a na Rayův příkaz připravili velkolepou hostinu.
"Co dělá Sun-Ja?" zeptal se Kor-Ba hostinské, která seděla vedle Rabe a vrhala na něj zamilované pohledy.
"Už se dala do práce. Pomohla zatím pěti vězňům a další tři jsou na řadě. Má z tebe takový strach, že se do toho pustila skutečně s vervou. Ani jsem nemusela použít násilí."
"Skvělé, ale hlídej ji dál."
Ještě dlouho teklo pivo proudem, až dobrá polovina hodovníků spala pod stolem nebo s hlavou na stole. Ti, kteří se ještě udrželi na nohách, honili služebné a zatahovali je do temnějších koutů. Dívky byly na podobné chování zvyklé, takže se příliš nebránily. Byly rády, že se tak děje bez surovosti, což byla oproti dřívějšku příjemná změna. Chroptění a vzdechy se ozývaly celým sálem.
Kor-Ba, ještě docela střízlivý, se naklonil k Markovi.
"Dobřes mi poradil, příteli. Nikdo mi neupírá právo na trůn."
"Získat ho bylo snadné, těžší bude jej udržet. Chce to jen pilnou každodenní práci. A ta čeká na vás, který jste měl tolik sporů se spravedlností." Z mohutného hrudníku se vydral vzdech. "Vím, bude to dřina, ale řekni si, jaký bys chtěl úřad. Velitel vojsk, královský správce, strážce pečetí, ministr financí? Vyber si, co chceš."
"Nechci nic, protože se ještě dneska v noci vrátím domů."
Novopečený král sebou trhl, jako by ho uštkl had. "To ne! Potřebuju nějakýho rádce! Dám ti jinou nabídku. Co kdybysme vládli společně?"
"Ne, Veličenstvo. Zaprvé vláda se nedělí a zadruhé jsem splnil svůj úkol a musím se vrátit domů."
Kor-Ba se dlouze zadíval Markovi do očí a neřekl už ani slovo. Potom se mu tlusté rty roztáhly v úsměvu. "Myslím, že ti rozumím. Ty nepatříš do našeho světa."
"Přesně tak, ale prosím vás, abyste si to nechal pro sebe. Přicházím z mnohem vzdálenější země, než si dokážete představit. Podobně jako ta vejce, která zdánlivě Zilovi pomáhala, ale ve skutečnosti jej ovládala. Ty bytosti chtěly dobýt vaši planetu a připravovaly vám krutou budoucnost."
"Chtěly z nás nadělat otroky bez trošky vůle?"
"Ještě něco horšího! Jsem rád, že jsme je zlikvidovali. Od této chvíle už do vašeho osudu nebude nikdo zasahovat. Všechno je ve vašich rukou. Ať vás vždy vede jenom rozum."
"Můžu se ti něčím odvděčit?"

"Ničím. Ať budu jakkoli daleko, nezapomenu na ty, kteří byli mými přáteli."
"Já na tebe taky nezapomenu."
Mark na chvíli zaváhal. "Vlastně bych jednu prosbu měl. Vezměte pod ochranu Maku. Její táta byl náčelníkem osady. Odveďte ji domů, pokud ještě chce spatřit svého manžela, který si myslí, že je mrtvá."
"Slibuju ti to, příteli."
Přátelsky se objali a Mark se rychle vzdaloval z místnosti. Musel přitom dávat pozor, aby nezakopl o těla na zemi.
Pohledem hledal Raye, ale po androidovi jako by se slehla zem. Pohnul bradou a uvedl v činnost psychický vysílač. Uplynuly dvě minuty a odpověď nepřicházela. Marka to zprvu udivilo, ale potom si začal dělat starosti. Znovu vyslal signál a nakonec přijal myšlenku: "Nemůžu mluvit. Co chceš?"
"Musíme jít."
Mark vycítil v přítelových myšlenkách jakýsi stud.
"Ještě mi dej hodinu. Jsem s naší milou hostinskou a nerad bych ji zklamal."
Mark se rozesmál. "Dobrá, dávám ti dvě hodiny, ale ani o minutu víc. Musíme z města odejít ještě před svítáním. Zatímco se budeš oddávat chlípnostem, já si najdu nějakou komnatu a trošku se prospím."
V prvním patře se mu podařilo najít světnici, v níž byl docela pořádek. Sotva si lehl na postel, zavrzaly dveře. Neměl ani čas vstát a už se k němu přitisklo štíhlé, mladé a vláčné tělo. V přítmí poznal Maku.
"Prosím, neodháněj mě. Prožila jsem u Zila peklo. Přežila jsem jen díky tomu, že jsem myslela na tebe. Slyšela jsem, že jsi na odchodu. Přeju si jen několik minut štěstí. Naposled."
Mluvila stydlivým, prosebným hlasem. Mark ji objal a přivinul k sobě. Naposledy ji líbal. Pomalu a dlouze.
Odhodil šaty a s nimi i únavu. Maka ho sevřela skoro zuřivě. Mark se nad ní sklonil a pomalu vnikal do rozechvělého, roztouženého vesmíru. Maka blaženě vydechla a zakrátko se nechala unášet vlnou slasti.

19

Modul se odpoutal tiše od země. Pár minut nato se rozzářily první ranní paprsky. Mark si vzdychl a natáhl si nohy. Planeta na obrazovce se vzdalovala stále rychleji. Jako po každé misi se cítil zmožený a smutný. Vždycky se jen těžko loučil s těmi, kteří se stali jeho přáteli, zvlášť když věděl, že je to navždy. A ta malá Maka tolik překypovala vděčností.
"Nebyl jsi zrovna vzorem počestnosti," poznamenal na Rayovu adresu.
"U mě je to něco jiného," ohradil se android. "Můj generátor to unese."
"Tvá milá s tvým odchodem souhlasila?"
"Nadšená sice nebyla, ale na nějaké debaty byla příliš utahaná. Myslím, že si na naše setkání zachová báječnou vzpomínku."
"Skromnost není zrovna tvoje silná stránka."
"Poletíme přímo k Merkuru?"
"Nejdřív bych se rád viděl s Torem a Raxou. Navaž spojení s A2 a zeptej se, jestli nás můžou přijmout na palubě."
Za pět vteřin měl Ray odpověď.
"Vstup povolen. Zrovna nás chtěli pozvat."
Rychle zkorigoval kurz. Na obrazovce bylo stále prázdno. Potom se na ní náhle objevil velikánský Torův hvězdolet. Otvor v jeho boku byl otevřený.
Ray s obvyklou přesností zavedl modul do prostorné a osvětlené přechodové komory. Jakmile se za nimi zavřela, objevil se Tor a s ním Raxa. Měla dlouhé zlacené šaty s rozparkem na boku. Diskrétní výstřih odhaloval obliny ňader.
"Můžeš vystoupit, Marku," oznámil telepaticky Tor. "Tlak se už skoro vyrovnal."
Pozemšťan vylezl z modulu a pozdravil se s přáteli.
"Velice vám to sluší, Raxo."
Potom se podíval na své špinavé ruce a zválený oblek a usmál se.
"Můžu nejdřív použít váš sanitární blok? Nerad bych vám otravoval atmosféru na palubě."
"Pojď, ukážu ti, kde to je," řekl Tor. "A2 se zatím postará o Raye."

Za necelou půlhodinu vešel Mark do salonu oholený, osprchovaný, navoněný kvalitní toaletní vodou a v astronautické kombinéze, kterou mu dal Tor. Už ho čekala plná sklenička.
"Klidně se napij, je to tvoje oblíbená whisky," usmál se Tor, "Doufám, že Pso její vzorec nijak nepozměnil."
Mark v ní smočil rty, zamyslel se a odpověděl: "Je vynikající. Vidím, že už jsi v plné formě."
Tor ho vybídl, aby se posadil vedle něj, a křeslo se okamžitě přizpůsobilo Markovým tvarům.
"Když mě Raxa dostala z té otupělosti byla to účinná a zároveň velice milá metoda,metoda marně jsem se pokoušel kontaktovat Pso. Ať jsem dával A2 jakékoli příkazy, nic se nedařilo. Přiznám se, že jsem byl na pokraji zoufalství a že jsem se už chtěl vzdát. A potom jsem si vzpomněl na naši debatu a na tu tvou inteligentní rostlinu." Zde udělal Tor dramatickou pomlku a napil se whisky.
"Dlouho mi trvalo, než jsem s ní navázal spojení, ale nakonec se to přece jen podařilo. Měl jsi pravdu, je to velice milá bytost a přímo toužila po tom, aby mi mohla pomoct. A protože psychickou blokádu mi způsobila rostlinná myšlenka, naučila mě, jak modulovat zvláštním způsobem impulzy. Po dlouhých pokusech a hledání a díky synchronizované myšlence tvé přítelkyně se mi nakonec podařilo oživit Pso. Pak už šlo všechno hladce, a dokonce jsem vyzvedl i A1, který přistál v pralese.
"Jak ses dostal na tu věž?"
"Ray byl ve spojení s A2. Když jsem se dozvěděl, že ses dostal do potíží, tak jsme se za tebou odteletransportovali."
"Nebál ses nového útoku?"
Torova tvář se rozjasnila úsměvem. "Já se pojistil. Pso s pomocí naší přítelkyně rostliny zkonstruoval ochrannou přilbu."
"Jako tu síťku?"
"Přesně tak. Takže vidíš, že mi nehrozilo žádné nebezpečí. A navíc nás střežil A1, který byl rovněž chráněn."
Mark dopil skleničku a zatvářil se smutně.
"Tuším, na co myslíš," řekl Tor. "Ptáš se, jestli jsme měli právo zlikvidovat Klory. Věř mi, že jsem o tom přemýšlel a ta rostlina taky. Nakonec jsme dospěli k názoru, že žádný tvor nemá právo zotročovat druhého, jako to prováděli Klorové."
"Chápu vás a uznávám to, ale stejně mám nepříjemný pocit. Přál bych si, aby to dopadlo jinak."
"Co myslíš že já? Můžou si za to ale sami, protože nebyli dostatečně soudní."
Mark se nerad zvedl z pohodlného křesla.
"Musím se vrátit na Zemi. Za pět dní mi končí dovolená a generál Khov má rád dochvilnost."
"Pozdravuj ho ode mě, určitě mu stejně podáš kompletní hlášení."
"Jak jinak. Přece mu nezatajím, že jsme objevili novou planetu obydlenou humanoidy? A co budeš dělat ty?"
Tor se na chvíli zadíval do prázdné sklenice.
"Navštívím tu rostlinu. Myslím, že se na mě těší. Měl jsi pravdu, strašně se tam nudí a potřebuje rozptýlení."
"Ale dávej si pozor. Vesmírná policie tam má zabijácké satelity, aby se zamezilo přistání."
"Pro Pso to nebude žádný problém. Naše pole nás učiní neviditelnými, takže nás nezaregistrují ani ty vaše satelity."
"To dobře vím, ale zůstávej ve své atmosféře. Vzduch té planety se hemží nebezpečnými sporami."
"Neměj strach. Už o té specialitě vím a dám si pozor."
Mark přešel k Raxe, sklonil se k ní a políbil jí ruku.
"Těším se na další shledanou."
"No tak, Marku. Nebuďte tak formální. Už nejsem vládkyní Lesbanu." Vstala a dala mu dvě mlaskavé hubičky na tváře. "Takže na brzkou shledanou, Marku. Nikdy vám nezapomenu, že jste nás zachránil před údělem krutějším než smrt. Jste skutečný přítel, vážně."

20

Dveře výtahu se s tichým zasyčením otevřely. Peggy, sekretářka generála Khova, všemocného náčelníka

SDPP, seděla za celou baterií počítačů. Byla to padesátiletá vysušená hranatá stará panna s čelistí osazenou dlouhými řezáky, které by si zasloužily místo v muzeu, a to v oddělení prehistorických býložravců. Na dlouhém nose jí seděly starožitné brýle, jejichž skla připomínala lupy, a za nimi mžourala kupodivu směšně malá očka.
Když Mark vešel, usmála se. Nedokázala se tomu ubránit, měla pro Stonea slabost. Sice si ji dobíral stejně jako ostatní agenti, ale nikdy to nemyslel zle. A hlavně nezapomínala na to, že kdysi zachránil generálovi na jedné planetě život.
"Dobrý den, kapitáne. Už čtyřiadvacet hodin vás sháníme. Normálně necháváte adresu."
"Byl jsem na daleké cestě a vrátil jsem se ani ne před dvěma hodinami. Když jsem v záznamníku našel váš vzkaz, všeho jsem nechal a hned spěchal za vámi, má milená Peggy. Povečeříme dneska spolu?"
"Nechte si ty srandičky, kapitáne. Chce vás generál." Palcem zmáčkla interfon. "Kapitán Stone se dostavil na váš rozkaz, pane generále."
"To to trvalo! Ať jde dál," zaburácel hlas tak silný, až mikrofon zavibroval a málem se od něj odpojily dráty. Ten hlas připomínal řev lva, který nejedl od chvíle, co opustil archu Noemovu.
"Od včerejška má náladu pod psa," varovala Marka Peggy.
"Děkuju, nějak mi to taky došlo."
"Však ho znáte. Dokáže se rozzuřit, ale ještě nikdy nikoho nesežral."
"To mám štěstí hlavně já, jinak by se moje kosti už dávno bělaly před jeho prahem." Mark zamířil ke dveřím, ale tam se ještě jednou otočil. "Kdybych do dvou hodin nevylezl, pošlete pro záchrannou výpravu."
Khov seděl za pracovním stolem. Byl to dvoumetrový kolos o hmotnosti hodně přes metrák. Z kulaté tváře svítila šikmá očka, která prozrazovala dávné mongolské předky. Hlavu měl holou jako koleno a leskla se mu v paprscích slunce pronikajících do místnosti velikým oknem, z něhož byl výhled na obrovskou newyorskou aglomeraci, která se za staletí neúměrně rozrostla.
Generál ožvejkával nestvůrný doutník, což jen zvýšilo Markovu neblahou předtuchu. Generál kouřil, jen když byl silně rozrušen.
"Posaďte se," zavrčel. "Děkuji, že jste se obtěžoval a našel trochu vzácného času, abyste nás zas jednou poctil svou návštěvou. Předpokládám, že jste pořád příslušníkem Služby."
Mark se při generálově sžíravém sarkasmu napřímil. "Rád bych vám se vší úctou, pane generále, připomněl, že služební řády agentům nenařizují, aby byli v době dovolené dosažitelní. A rád bych dodal, že mi ještě zbývají dva dny dovolené."
"Ta se ruší. Ale už jsme ztratili dost času. Teď mě poslouchejte."
Khov odložil oslintaný doutník na popelník přetékající nedopalky a odložil ho tak rázně, až se zvedl popel, který rozehnal rázným mávnutím.
"Takže: Před několika dny se vrátil hvězdolet dálkového průzkumu, který objevil planetu podobnou Zemi. Nějakou dobu strávili na oběžné dráze kolem ní. Podle posledních informací se jedná o primitivní civilizaci, zhruba raný středověk. Poblíž jednoho města údajně zaregistrovali jakýsi hvězdolet. Protože naší lodi docházela energie, velitel nařídil návrat na Zemi a dál v průzkumu nepokračoval." Generál vycenil zuby a připomínal teď šelmu chystající se zahryznout do oběti, byl to však jen pokus o úsměv. "Myslím, že ho zneklidňovala představa, že by mohl narazit na neznámého protivníka."
Generál sebral z popelníku odložený doutník a zapálil si ho. Zasršely z něj jiskry. Vdechl kouř do plic, vypustil ho, a když se mračno rozptýlilo, pokračoval: "Měli jsme včera poradu u prezidenta. Průzkum nové primitivní civilizace spadá do kompetence Služby. Jenže přítomnost neznámé lodi trápí Vesmírnou policii. Admirál Neuman tam chtěl okamžitě vyslat křižník i za cenu, že by došlo k incidentu nebo k narušení zákona o nevměšování. Potom však od toho upustil, protože jsem ho ujistil, že touto akcí budete pověřen vy." Usmál se o něco lidštěji. "Velice si vás považuje a pořád dokola mi říká, jak rád by vás přetáhl k sobě."
"Toho se, pane generále, bát nemusíte," vzdychl si Mark. "Dobře víte, že jsem úkoly pro Vesmírnou policii plnil vždy jen nerad a nikdy mi nepůsobily potěšení. Radši dělám v SDPP. Milejší je mi nenápadně se vmísit mezi domorodce, jezdit po špatných cestách na všemožných zvířatech, rozdávat, ale hlavně přijímat rány mečem, oštěpy, kyjem, ale taky poznávat vzrušující lidi a navazovat přátelství, která jsou

bohužel vždycky tak krátká."
Khov při těch slovech zlidštěl a odpověděl skoro normálním hlasem: "Vím, jak jste Službě oddaný, Marku. Teď vás opět potřebuji. Prezident a policie chtějí do čtrnácti dnů hlášení. Bohužel pro vás nemám volný hvězdolet. Musíte letět Merkurem. Plukovník Benson vám to bude refundovat."
Mark se tiše zasmál. "Ano, se srážkou sedmdesáti až osmdesáti procent. Já tyhle účetní krysy znám. Vždycky když jsem použil svou loď, přišlo mě to dráž, než kolik jsem za to dostal."
Generál dobře věděl, že Mark disponuje značným soukromým jměním, a tak ironicky prohodil: "Vy chudinko malá!"
"Jestli mám sponzorovat SDPP, tak mi dejte stvrzenku, ať si to můžu odečíst z daní. Kdybyste věděl, kolik platím berňáku..."
"Konec srandiček, kapitáne. Jakmile na Merkur naloží zásoby, startujete. Vaším cílem je soustava..."
Odmlčel se a zalistoval ve spise.
Než stačil najít koordináty, Mark řekl: "LA 94-71-57!"
Generál sebou trhl, jako by dostal ránu elektrickým proudem.
"Přesně tak! Jak to víte? Tahle informace je přísně tajná. Jestli se to nějak provalilo, admirál bude vyžadovat exemplární tresty."
"To je dlouhá historka," usmál se Mark. "Chtěl jsem vám ji vyprávět, ale vy jste byl rychlejší. Uklidněte se, k žádnému úniku informací nedošlo. Je to prostě jen souhra okolností, ale mohl z toho být pěkný průšvih."
Generál se uklidnil a z hrudi se mu vydral vzdech úlevy připomínající tornádo. Popel na popelníku se opět zvířil.
"Tuším, že to bude dlouhé. Takže se na to musíme posilnit."
Z poslední zásuvky vytáhl láhev bourbonu a dvě skleničky. Štědře do nich odlil a jednu podal Markovi.
"Na vaše zdraví. Spusťte, nemůžu se dočkat."
Sám do sebe hodil svůj oblíbený lék, pohodlně se opřel v křesle a ruce si složil na břiše.
Mark si ještě chvíli srovnával myšlenky a spustil: "Jednou večer jsem si lebedil doma, když Ray zachytil volání..."
Vypustil pouze některé pasáže s Makou a Sun-Jou. Jeho šéf byl sice velkorysý, ale vedení nemělo rádo, když agenti laškovali s domorodými ženami. Když skončil své vyprávění, Khov se zadíval na prázdnou sklenici. Mechanicky ji doplnil, potom dalším vzdychnutím konečně vyprázdnil popelník.
"S vámi nemůže být nic jednoduché. Na to jsem si už zvykl. Proč nejedete jako ostatní na dovolenou někam k moři? S nimi mám pak jenom jednu potíž, musím zahlazovat barové rvačky, to je všechno. Jenže s vámi..." Nedořekl a hodil do sebe bourbon. "Ještě štěstí, že ty Klory vyřídil váš přítel Tor. Takže komise pro nevměšování na vás nic nemá. Dejte mi to písemně a Ray ať předá záznamy Peggy." V očích mu zasvítilo. "Vím, že něco je tam cenzurováno, ale těm nahoře to nedojde. Teď si vemte čtrnáct dní dodatečné dovolené. Vlastně neplacené, u Bensona by to neprošlo. Já zatím z vaší zprávy vytáhnu věci svědčící ve váš prospěch. Nejdřív jste měl přece informovat komisi, když už jste objevil neznámou planetu..."
"Jo, a pak bych několik týdnů čekal na rozhodnutí. Dobře ty byrokraty znám. Moji přátelé potřebovali pomoc rychle," namítl Mark.
Generál s porozuměním pokýval hlavou, protože s funkcionáři komise také míval potíže. "A zmizte! Budete mít aspoň to zadostiučinění, že zatímco si budete válet šunky, váš nadřízený bude makat jako galejník."
Mark vstal a Khov se uchechtl.
"Tohle je vlastně poprvé, co můj agent splnil rozkaz dřív, než ho dostal."
"Ale pane generále, jenom jsem se řídil podle posledního bodu řádů. Tam se přece píše něco jako, že agenti nikdy nesmějí marnit čas. Řídím se heslem: Když vykonám rozkaz dřív, než ho dostanu, tak šetřím čas. Je v tom ale jeden háček. Člověk musí vědět, že ten rozkaz dostane brzo."
"Já to tušil, že budete mít poslední slovo. Vypadněte a nechte mě pracovat. Ale tentokrát nechte u Peggy adresu. Pro jistotu. Může se stát, že si vás vrchnost vyžádá."